

Recull de Premsa



PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ



▶ 17 Setembre, 2016

Eloquent 'Rèquiem'

MÚSICA CLÀSSICA

Réquiem de Verdi

Intèrprets: London Symphony . Erika Grimaldi, Violeta Urmana, Saimir Pirgu, Michele Pertusi (solistes). Orfeó Català, Cor Jove
Direcció coral: Simon Halsey
Direcció: Gianandrea Nosedà
Lloc i data: Inauguració Palau 100 Palau de la Música (12/IX/16)

JORGE DE PERSIA

Programa inaugural de temporada al Palau i amb la pompa que correspon; un oasi en un silenciós mes de setembre. L'Auditori obre amb l'OBC el dia 30.... És perquè el públic no respon? No ho crec, el Palau estava ple com poques vegades. Com si no hi hagués tasques pendents en aquest petit món de la música a Barcelona. Granados segueix absent, i de Satie millor no en parlem; alguns pensaran: què té a veure amb nosaltres? És el seu 150 aniversari i la seva imatge visual viu pels modernistes catalans (també en el 150 aniversari de Casas), i és un dels que –amb Albéniz potser– va donar vida internacional al modernisme local. Silenci.

La pompa en aquesta ocasió inaugural del Palau la va posar el *Rèquiem* de Verdi, amb una versió com s'esperava, a l'escola cerimonial de Berlioz –si l'hagués conegut.– Gianandrea Nosedà és un director efectista i va treballar imposant relleu en aquest sentit. No és un judici de valor, és la constatació d'una opció, que va agradar a la majoria del públic que va premiar amb ovacions a solistes, cor, orquestra i director. I la versió va ser grata, de molt bons resultats per part dels seus components i amb passatges de bona musicalitat.

Joc de contrastos amb un començament *pianissimo*. La brillantor i la contundència orquestral i coral de *Dies irae* va ser un punt de referència que va deixar via a moments més delicats, amb matisos dinàmics subtils (*Liber scriptus*) en què la mezzo Urmana va deixar veure qualitats i entitat. L'Orfeó semblava cantar compromès amb la nova etapa amb el britànic Simon Halsey, encara que la mà directorial potser havia d'haver explorat més *sforzandos* i accents en l'expressió. L'eloqüència del *Rex tremendae* va donar pas a un *Recordare* més subtil i expressiu en les veus solistes femenines; un tempo més pausat i lliure en *Rex tremendae* hauria deixat lloc a la profunditat, cosa que no va haver en aquest *Rèquiem*.

Hi va haver eloqüència, claredat expositiva en molts moments del cor, que va sorprendre en l'*Agnus Dei* i en *Libera me*. El quartet vocal va tenir expressió operística, molt homogènia, tret d'alguna aspror en els registres baixos de soprano i tenor, condicionat per la mà del director, que marca cap a baix deixant per exemple en *Domine Jesu* i *Sanctus* un balanç una mica marcial, sense aquella possibilitat que la frase respiri horitzontalment.●



► 19 Septiembre, 2016

CRÍTICA DE MÚSICA CLÀSSICA

Si no ho veig...

Simfònica del Vallès

Intèrprets: Brodas Bros, dansa; Lluç Fruitós, narrador
Director: Pedro Alcalde
Lloc i data: Palau de la Música (15/IX/2016)

JORGE DE PERSIA

L'Orquestra del Vallès, que disposa d'una forta subvenció de la Generalitat (una de les més significatives de l'àmbit) busca projectes –pel que sembla– des de fa anys. I

sempre es troba amb la necessitat de connectar amb el públic, i ho fa utilitzant diverses fórmules. Fa uns quants anys va posar en escena un espectacle per a nens no gaire agradable liderat per Malikian. Al final d'una obra de Bach, els músics s'adormien. Però també és capaç, amb la col·laboració de bons directors com Víctor Pablo Pérez (que aviat farà un Mahler), d'oferir grans obres del repertori simfònic amb molta solvència.

Ara acaba d'inaugurar nova temporada amb *Pere i el llop*, de Prokofiev, i la introduirà amb tres

peces de *Ma Mère l'Oye*, de Ravel, una producció destinada als nens amb un grup de dansa hip-hop, els Brodas Bros. La sala sempre està plena. És una manera de connectar amb els nens a través de nous llenguatges del cos, ben realitzats, i que donen prioritat a la màxima de l'apòstol Tomàs: "Si no ho veig no m'ho crec".

És una bona idea la d'incloure el petit ballet de Ravel, contemporani d'uns dels moviments escènics més significatius del segle XX, com les propostes de Stravinsky i els ballets russos de Diaghilev. *Pere i el llop* (1936) culmina, d'alguna manera, aquest procés ballet-pantomima en el qual la música és la gran protagonista. Al mig hi ha

ni més ni menys que la poesia d'*El retablo de maese Pedro*, de Falla (1923), i al final, amb l'avanç del neoclassicisme i els feixismes inclòs el comunista, s'interpreten el *Carmina Burana* i aquest deliciós *Pere i el llop* en el qual el nen heroi és un "pionero".

He parlat de la màxima de Tomàs ("Si no ho veig no m'ho crec") perquè ens costa molt, i cada vegada ens n'allunyem més, concentrar-nos i imaginar. No hi ha res més imaginatiu que un nen que és capaç d'emocionar-se amb una invisible frase d'un oboè, i tot i això projectem la nostra deformació d'adults intentant dramatitzar i il·lustrar coses que per si mateixes ja diuen molt. Quantes vega-

des, si no, es veu representada la *Consagració* d'Stravinsky? Molt poques, és molt difícil reeditar aquesta poderosa entitat de dos genis. La música, com en el cas d'una bona versió purament musical de Wagner, s'imposa i desenvolupa la seva capacitat narrativa, sense paraules ni imatges. Però, la imatge s'ha instal·lat per intentar arribar més enllà i convèncer l'espectador, que ja és menys oient.

Musicalment em va resultar atractiu que l'OSV tingués un director com Pedro Alcalde, que té una formació que aquí aprofitem ben poc. L'orquestra va tenir bons moments i va cuidar els seus solistes, tot i que al tutti final va respondre amb poca precisió. ●



Éxito del guitarrista David Rusell en el Palau

JAVIER PÉREZ SENZ, **Barcelona**

Asistir a un recital de David Rusell es una experiencia musical enriquecedora. Para el público nuevo — y el viernes en las butacas del Palau se sentaban cientos de turistas— supone descubrir el arte de la guitarra española en su expresión más pura; el guitarrista escocés, que lleva viviendo en España desde los cinco años es uno de los mejores del mundo y transmite sin efectismos la pasión por la guitarra. Para los melómanos, disfrutar el arte de Rusell permite rescatar del olvido la casi perdida tradición guitarrística del Palau.

El recital abrió el ciclo *Maestros de la Guitarra*, coproducido por la promotora Poema y el Palau con voluntad de recuperar la tradición de compositores, intérpretes y luthiers que convirtieron el Palau en una catedral de la guitarra española. El programa, con transcripciones del propio Rusell y Daniel Guerola, se abrió con la pureza barroca de dos sonatas del alemán Johann Kuhnau, y el elegante virtuosismo de las *Variaciones sobre un tema a la húngara*, del bilbaíno Juan Crisóstomo Arriaga: Rusell creó una atmósfera de delicada expresividad en ese terreno de exquisitos matices que brinda la guitarra cuando la toca un maestro. Como homenaje a Enric Granados en el centenario de su muerte, tocó una selección de piezas, desde los románticos *Valses poéticos* a dos brillantes *Danzas Españolas*.

► 17 Septiembre, 2016



‘Pere i el llop’ barrejat amb ‘hip-hop’ obre la temporada de l’OSV, que llueix un cartell variat amb bandes sonores com ara la de ‘Vertigo’ i cançons de Sinatra

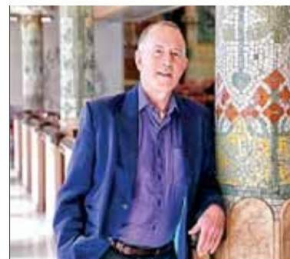
Emocions col·lectives

V. Gaillard
 BARCELONA

Pere i el llop, de Serguei Prokófiev, obrirà aquesta tarda la 21a Temporada de l’Orquestra Simfònica del Vallès (OSV), però un *Pere i el llop* especial, ja que hi prendrà part la companyia de *hip-hop* i cultura urbana Brodas Bros, amb la col·laboració de SonarKids.

Aquesta aposta marca el to del conjunt de la temporada, en què hi cabrà música de bandes sonores, cançons de Frank Sinatra i música contemporània catalana, sense oblidar els grans clàssics com Chopin, Beethoven o Puccini. En total són dotze concerts més un d’extraordinari des d’avui fins al 3 de juny. “La temporada intenta abastar molts tipus de música perquè les orquestres simfòniques puguin arribar a un públic més ampli”, explica Jordi Cos, president de l’OSV.

Una de les fites serà el debut del *crooner* nord-americà Michael Feins-



A dalt, Lydia Kavina, Arthur Post i Michael Feinstein. A baix, Iván Martín i James Ross, són alguns dels caps de cartell de la 21a temporada de l’OSV al Palau de la Música Catalana ■ ANDREU PUIG / ALAN DICKSON

tein, que cantarà Sinatra (19/11/16), i la proposta “impactant i psicodèlica” d’*Els Planetes i Star Trek* (21/01/17) amb una solista de *theremin*, Lydia Kavina, deixeble del mateix inventor d’aquest instrument peculiar, Leo Theremin.

L’OSV recupera un programa que va triomfar fa dos anys, *John Williams i els immortals del cinema* (01/12/16), i encara més cinema amb *La bella dorment + Vertigo* (3/06/17), dues bandes sonores emblemàtiques que dirigirà Pedro Alcalde.

Jordi Cos també destaca la presència del director d’orquestra establert a Catalunya Arthur Post, que promet un concert nadalenç ben sorprenent amb polques, masurques i altres peces d’arreu del món (17/12/16), així com la del nou director titular de

l’OSV, James Ross, que dirigit dos programes: el *Concert per a piano de Chopin* (25/03/17) amb el pianista Iván Martín i que inclourà una peça d’Emilio Aragón, *La flor més gran del món*: “Està basat en un poema de José Saramago i s’ha treballat

amb discapacitats psíquiques dins el programa social”. L’altre és *Pompa Britànica* (20/05/17), una selecció de peces d’Elgar que inclou també peces de Bruch i Haydn.

Finalment per al concert final de gira de Setmana Santa, l’OSV proposa la *Missa de Glòria* de Puccini (08/04/17) sota la batuta del mestre Xavier Puig i amb la participació de diferents cors del territori.

Increment del públic

L’última temporada de l’OSV, el públic va augmentar un 9% i va arribar a la xifra rècord de 18.218 espectadors. L’índex d’ocupació ha estat del 70%. La recaptació ha pujat un 10%. Tot de xifres davant les quals Jordi Cos només pot estar satisfet: “Hem aconseguit la confiança del públic i recollim el resultat d’una política d’obrir al màxim a la ciutadania la música clàssica, que sovint té encara moltes barreres. El nostre objectiu és crear un espai d’emocions col·lectives.” ■



► 17 Septiembre, 2016

L'agenda

BARCELONA 10.00 VISITA

'Vaixells d'ones, de sal i de sol'. Jordi Comas, autor de les escultures de l'exposició, fa una visita comentada per a persones amb discapacitat visual, al Museu Marítim.

BARCELONA 20.00 CONCERT

Pol Omedes with Strings + Martin Leiton. Concerts al Sant Andreu Teatre dins el festival Jazzing.



Browne i Rodríguez, mà a mà

BARCELONA 21.00 CONCERT

Jackson Browne i Raúl Rodríguez presenten a Apollo el seu projecte *Song & Son*.



Prokófiev segons Brodas Bros.

BARCELONA 19.00 CONCERT

L'espectacle familiar *Pere i el llop*, de Brodas Bros., obre la temporada del Palau de la Música.

VIC VISITA

'Els secrets del romànic'. Amb motiu de les Jornades Europees del Patrimoni, el Museu Episcopal convida a una visita, d'11.00 a 17.00.

VILAFRANCA DEL PENEDES

20.30 CONCERT

Ignasi Terraza Trio. A l'Auditori del Vinseum es du a terme aquest concert que forma part del cicle *L'hora del jazz*.



► 17 Septiembre, 2016

L'AGENDA

Pere i el llop. Dissabte a la tarda SonarKids, Brodas Bros i l'Orquestra Simfònica del Vallès s'uneixen al Palau de la Música Catalana de Barcelona per estrenar *Pere i el llop*, de Serguei Prokófiev, una proposta destinada a nens i pares. El programa del concert, narrat i coreografiat íntegrament per Brodas Bros, està concebut com un viatge a través d'una selecció de contes musicats. A més de *Pere i el llop*, també s'interpretaran una sèrie de peces infantils de la suite *Mama oca*, obra del pianista i compositor francès Maurice Ravel i composta el 1910 per a piano a quatre mans.

Palau de la Música. Avui, 19 hores. De 18 a 68 euros.

VaPerTuVidal. Avui se celebra a Tortosa la sisena edició d'aquesta trobada d'esport extrem i música amb Bul Kak, El Mafio, i Pepet i Marieta. A la tarda hi haurà una festa familiar, amb un circuit ciclista infantil, tallers i xocolatada.

Ermita de Mig Camí. Tortosa. A partir de les 16 hores.

Josep Maria Serra

'Un botón en mi cabeza'

■ La companyia argentina Arriba Las Hu!Manos representa aquest espectacle de titelles recomanat per nens a partir de 4 anys a La Sala La Puntual Putxinel·lis. Allada Vermell, 15, Barcelona. Avui i demà, 18 hores. 9 euros.





► 19 Septiembre, 2016

L'APUNT

Tornem-hi: Plensa sí, Plensa no

Maria Palau

El pròxim dijous estava previst que una grua procedís a desmuntar l'escultura de Jaume Plensa que llueix des de l'abril davant el Palau de la Música. Però abans-d'ahir el tinent d'alcalde Jaume Collboni va convocar la premsa al peu mateix de la monumental *Carmela* per anunciar que el consistori està negociant amb l'artista la permanència d'aquesta o d'alguna

altra de les seves escultures a la ciutat. Hi ha hagut fins i tot una campanya ciutadana de recollida de signatures per fer pressió a l'Ajuntament. Per contra, moltes veus del sector cultural no veuen gens clar que la política de l'art a l'espai públic se segueixi fent a dit, sense organitzar un concurs obert. De moment, el discutit Plensa no es mourà de lloc fins a finals d'octubre.





EL PUNT **AVUI**⁺
TELEVISIÓ

Bringing the 60s up to date

In Going Native this afternoon, Neil Stokes talks to Guillamino and Oriol de Balanzó, about their unusual CD, La pols i l'Era

This afternoon at 7:25pm

POINT MADE

Maria Palau

Plensa yes, Plensa no; again

Next Thursday, Jaume Plensa's sculpture that has been on show outside the Palau de la Música since April, is scheduled to be removed. But on Friday, deputy mayor Jaume Collboni called a press conference in front of the work, Carmela, to announce that the council is negotiating with the artist to keep this and all other of his sculptures, permanently in the city. There was also a public campaign to collect signatures to lobby the City Council. In contrast, many in the cultural world are not at all that convinced by the policy regarding art in public spaces not allowing equal access for other artists to offer their work. For now, Plensa's disputed work will not be going anywhere until the end of October.

FACES OF THE DAY



FORMER FIRST MINISTER OF SCOTLAND

Alex Salmond Referendum in sight

Salmond says that with Brexit, a referendum is needed to keep Scotland in Europe. UK prime minister Theresa May has no plans to include Scotland in the EU negotiations.



PHOTOGRAPHER

Montserrat Manent Witnessing Sixena

In her book about the Crown of Aragon, Manent was clear about the disinterest of the Aragon authorities in those days regarding the works of art in Sixena.





Escultura urbana

Barcelona negocia para quedarse con la «Carmela» de Jaume Plensa

ABC BARCELONA

Llegó el pasado mes de abril para instalarse junto al Palau de la Música y, pese a saberse que sería algo temporal, nadie quiere que se vaya. Tanto es así que el Ayuntamiento de Barcelona y Jaume Plensa han iniciado conversaciones para que «Carmela», la escultura de grandes dimensiones que representa la cabeza de una niña, se quede donde está.

«Plensa es uno de nuestros creadores más importantes, con una destacada proyección internacional, pero del que desgraciadamente disfrutamos poco en el espacio público de Barcelona», apuntó ayer el teniente de alcalde Jaume Collboni en un comunicado con el que el Ayuntamiento mostró su interés por retener la obra del artista.

«Carmela» está comprometida a una ciudad de Estados Unidos y ahí debería viajar en las próximas semanas para participar en una exposición, pero el ayuntamiento quiere que forme parte del patrimonio cultural de la ciudad.



18 Septiembre, 2016

PAÍS: España
PÁGINAS: 51
TARIFA: 530 €
ÁREA: 84 CM² - 10%

FRECUENCIA: Diario
O.J.D.: 22976
E.G.M.: 108000
SECCIÓN: CULTURA



**‘CARMELA’ NO SE’N
VA DEL PALAU DE
LA MÚSICA**

Carmela, l’escultura de Jaume Plensa, havia de sortir del Palau de la Música avui per anar-se’n als Estats Units, però de moment es quedarà a Barcelona. Segons el

consistori, l’escultura estava compromesa amb una ciutat nord-americana, però ara lluitaran perquè és quedi aquí: “L’interès, tant de l’Ajuntament com de l’artista,

perquè *Carmela* formi part del patrimoni de la ciutat ha activat un període de converses que té com a data límit el 29 d’octubre”, assegura el consistori en un comunicat.



» **JAUME PLENSA Y BARCELONA**

El Ayuntamiento de Barcelona y el artista Jaume Plensa están negociando para que 'Carmela', la escultura situada frente al Palau de la Música, se quede en la ciudad como obra representativa. **PÁGINA 4**



▶ 18 Septiembre, 2016

Collboni negocia con Plensa la compra de la escultura 'Carmela'

La obra estará hasta octubre frente al Palau

BLANCA CIA, **Barcelona**

El impactante rostro de *Carmela*, una escultura de Jaume Plensa instalada desde abril pasado en el vértice del Palau de la Música, podría quedarse en Barcelona. Al menos, esa es la intención que muestra ahora el Ayuntamiento de Barcelona, que se encuentra en conversaciones con el artista. *Carmela*, una cabeza de hierro fundido de 4,5 metros de altura que refleja el rostro de una joven, formaba parte de la exposición temporal que promovió el Palau con el artista catalán. Y esa temporalidad finiquitaba hoy, día en el que *Carmela* iba a ser desmontada para viajar dentro de un mes y medio a Estados Unidos, donde esa obra iba a formar parte de una exposición del artista. "De momento, la escultura per-

manecerá aquí hasta el 29 de octubre y confiamos en que en ese plazo lleguemos a un acuerdo con el artista con el que estamos manteniendo conversaciones", explicaba Jaume Collboni, segundo teniente de alcalde y responsable del área de Cultura en el consistorio. Por "conversaciones" se debe entender, entre otras cuestiones, llegar a un acuerdo sobre el precio de la escultura. Algo que se aproximará por medio de una tasación de expertos, apuntan fuentes municipales. Todo parece indicar que el Consejo Asesor de Arte Público ve con buenos ojos la iniciativa.

Collboni quiso dejar claro que la escultura, pese al poco tiempo que ha estado expuesta, ya forma parte de la imagen de la ciudad. Su ubicación en el vértice del Pa-



Escultura de Jaume Plensa. / CARLES RIBAS

lau con Sant Pere Més Alt es visible desde Via Laietana. La escultura se ha hecho popular y se han recogido más de 1.500 firmas instando al consistorio a que no se retirara de ese emplazamiento, aunque también hay voces críticas por que es una "atracción"

más turística. El responsable de Cultura cree que *Carmela* es una obra representativa del escultor que debería quedarse en Barcelona. Reconocido internacionalmente y con premios como el Nacional de Artes Plásticas o el Velázquez de Artes Plásticas, Plensa no tiene una obra de calado en su ciudad natal: "Se podría decir que la ciudad no ha sido justa con él".

Lo cierto es que el artista ha trabajado en un proyecto que le encargó el anterior gobierno municipal de Xavier Trias. Se trataba de una gran escultura —de 52 metros de altura— también de un rostro femenino realizado con láminas de acero que descansaría sobre una plataforma

que se construiría en el espigón del Gas, entre la playa de la Barceloneta y la del Somorrostro. Plensa iba a donar la obra pero el coste de su instalación era de unos 32 millones de euros. Preguntado por ese proyecto, Collboni fue claro: "No tengo constancia de él".



► 18 Septiembre, 2016



►► L'escultura 'Carmela', de Jaume Plensa, ubicada davant del Palau de la Música.

REIVINDICACIÓ VEÏNAL ATESA

L'ajuntament vol que 'Carmela' es quedi a BCN

► El consistori negocia amb Plensa la cessió definitiva de l'escultura del Palau

NATÀLIA FARRÉ
BARCELONA

Havia de ser una instal·lació efímera, una mostra de l'art de Jaume Plensa amb data d'inici, 7 d'abril, i final, avui. Però la campanya activada pels veïns del barri perquè *Carmela*, els 4,5 metres d'escultura de ferro fos amb cara de nena que hi ha davant del Palau de la Música, es quedés ha donat fruit. Jaume Collboni, tinent d'alcalde de Cultura, va anunciar ahir que l'ajuntament està negociant amb l'artista perquè l'obra es quedi a Barcelona de forma indefinida. Només hi ha un escull: la peça està compromesa amb una ciutat dels Estats Units. De moment, hi ha de termini fins al 29 d'octubre per decidir-ho, i fins aquell dia *Carmela* seguirà al seu emplaçament actual.



►► L'artista Jaume Plensa.

Fins llavors els turistes li podran seguir fent fotografies i els veïns podran disfrutar d'una vista que, afirmen, embelleix, dóna vida al barri i atrau la gent. I la ciutat sencera delectant-se amb un dels caps de nena amb ulls tancats que més identifiquen els últims treballs de Plensa. Perquè Barcelona té escultures de l'artista al seu espai públic, quatre, però totes de dimensions reduïdes,

totes datades als anys 90 i totes amb molt poc o sense res a veure amb la seva creació actual. De manera que amb la permanència de *Carmela* la ciutat es posaria al dia amb la producció d'un dels seus autors més internacionals i més oblidats. Vegin si no: cal remuntar-se fins al 1996 per trobar la seva última, a més a més de primera, gran exposició a Barcelona. I no se sap res de la mostra prevista al Macba per al 2017. Un oblit que Collboni sembla tenir clar: «Plensa és un dels nostres creadors més importants, amb una destacada projecció internacional, però de qui desgraciadament disfrutem poc a l'espai públic de Barcelona».

PROJECTE APARCAT // Si les negociacions progressen i *Carmela* es queda allà on és ara, és més que probable que el projecte tan somiat per Plensa de dotar la ciutat de Barcelona amb una icònica escultura, un encàrrec de Xavier Trias, de 52 metres d'altura (el monument de Colom en fa 60), amb cara de dona i ubicada a l'espigó del gas, quedi definitivament aparcat. ≡



► 18 Septiembre, 2016

EL AYUNTAMIENTO NEGOCIA CON PLENSA PARA QUE «CARMELA» SE QUEDE EN BARCELONA

El Ayuntamiento de Barcelona y el artista Jaume Plensa han iniciado conversaciones para que la escultura «Carmela» permanezca en la ciudad de forma definitiva, ya que la pieza, que está ubicada frente al Palau de la Música, está comprometida a una ciudad de Estados Unidos. las conversaciones tienen como fecha límite el 29 de octubre.



18 Septiembre, 2016

Barcelona negocia quedar-se amb la 'Carmela' de Jaume Plensa

L'escultura continuarà davant del Palau de la Música fins a finals d'octubre



ANA JIMÉNEZ

El tinent d'alcalde de Barcelona, Jaume Collboni, ahir davant de l'escultura de Plensa *Carmela*

JUSTO BARRANCO
 Barcelona

Carmela es queda. De moment, durant un mes més. L'escultura de Jaume Plensa, que ha conquerit tantíssims barcelonins –alguns dels quals han recollit signatures perquè es quedi davant del Palau de la Música–, havia de marxar als Estats Units el dia 22. Estava previst que una grua i uns camions anessin al carrer Sant Pere més Alt per començar a desmuntar-la per al

trasllat, però finalment *Carmela* –que, tot i que va ser creada per Plensa (Barcelona, 1955) a partir del rostre d'una nena barcelonina, fa 4,5 metres d'alçària– es quedarà fins al 29 d'octubre a Barcelona. I, tot i que després ha de viatjar lluny per compromisos adquirits als Estats Units, a Michigan, és possible que torni. Almenys aquest és el desig de l'Ajuntament de Barcelona, que està negociant amb Plensa perquè *Carmela* formi part definitiva del paisatge barceloní.

Sense icona a l'horitzó

■ “No em consta cap altre projecte”, va assenyalar ahir Jaume Collboni quan li van preguntar si es tiraria endavant amb el projecte de l'enorme escultura que Jaume Plensa va dissenyar per a l'anterior ajuntament presidit per Xavier Trias. Es tracta d'una escultura de 52

metres d'alçària que s'hauria instal·lat al costat del mar, a l'espigó del gas, i que hauria estat una nova icona de Barcelona. El projecte podria haver costat 32 milions d'euros. Collboni va dir ahir que “cap ajuntament no assumirà xifres desorbitades per pagar una obra d'art”.

El tinent d'alcalde d'Empresa, Cultura i Innovació de l'Ajuntament barceloní, Jaume Collboni, que va entrar al govern municipal després del pacte del partit que encapçala el PSC amb els comuns d'Ada Colau, va convocar una roda de premsa ahir a la tarda davant l'escultura de *Carmela* per explicar que estan negociant amb Plensa. Va dir que el primer pas, una mostra clara de les seves intencions, és que *Carmela* es quedi un mes més mentre es duen a terme les converses, i que en qualsevol cas volen reconèixer el valor de l'enorme trajectòria de l'escultor, que té reconeixement internacional i, tot i això, no té cap obra a la ciutat de Barcelona. També va dir que estan negociant amb Plensa l'adquisició d'una obra seva representativa perquè en

Collboni destaca que la importància de la trajectòria de Plensa no està ben representada a Barcelona

gaudeixin tots els barcelonins. Obviament, la prioritat número u és que sigui *Carmela* la que es quedi als carrers de la ciutat de manera definitiva.

Collboni va assenyalar que Barcelona té un deute amb l'escultor, els treballs del qual s'han instal·lat a grans ciutats de tot el món, des de Boston i Chicago a Venècia, Xangai o Rio de Janeiro, però que, tot i això, a Barcelona només té alguna obra d'etapes anteriors a l'actual, com el bagul metàl·lic i les bales de canó instal·lades al passeig del Born, que daten del 1992. No obstant això, la instal·lació, a l'abril, de *Carmela* al carrer Sant Pere més Alt ha fet que sigui la mateixa ciutadania la que demani una escultura seva. *Carmela* formava part d'una exposició sobre Plensa organitzada pel Palau de la Música, que cada any programa un diàleg amb un artista plàstic. La mostra incloïa tres escultures més dins del Palau i ha acabat fent que *Carmela* ja formi part de l'imaginari barceloní. ●



► 17 Septiembre, 2016

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

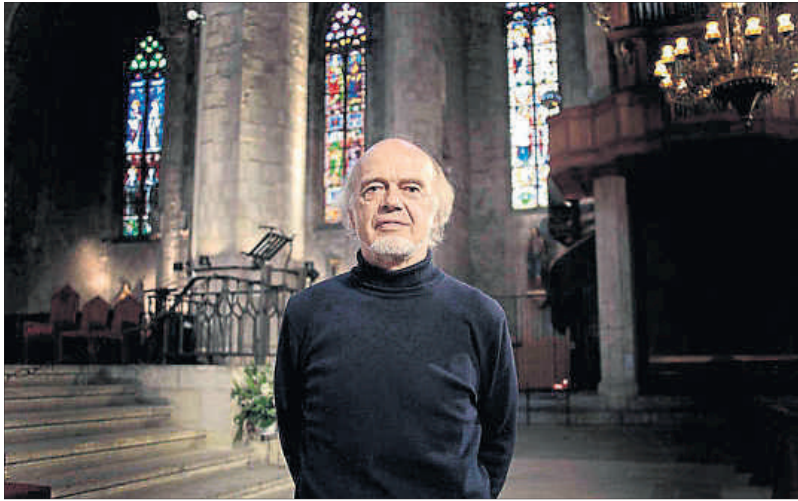
Gerhard Grenzing, constructor d'orgues



VÍCTOR-M. AMELA IMA SANCHIS LLUÍS AMIGUET

Tinc 73 anys. Vaig néixer a Alemanya Oriental i visc a Barcelona. Construeixo orgues. Estic casat amb la Maria Teresa i tenim dos fills, la Natalia (44) i el Dani (41). Em preocupen les necessitats del món. Un rèquiem de Mozart em fa catòlic, una cantata de Bach em fa luterà

“Si veig llàgrimes a les cares, vol dir que l'orgue és bo!”



JORDI ROVIRALTA

Com sona un orgue? Com el *big bang*, que va ser una nota d'orgue, una explosió d'harmonia.

Comencem bé...

El seu ressò persisteix en tot: fixa't en els flocs de neu, tots diferents... i tots harmònics! Per això reconeixem la música de l'orgue.

És una música de missa.

No és veritat! L'orgue és un instrument musical. No és religiós. De fet, durant més de mil anys l'orgue va estar prohibit per l'Església catòlica!

No ho sabia... Per què?

Quan els leons esbocinaven els màrtirs cristians als cirques de Roma...sonava música d'orgue! Per això.

Tampoc no ho sabia.

Instrument pagà, el primer orgue conegut el va construir el grec Ctesibi a l'Alexandria del segle III a.C.

I com se li va ocórrer?

Va voler fer perdurar les notes de la flauta de Pan, de manera que hi acoblar una manxa...i així va inventar aquest instrument pitagòric.

Pitagòric?

Compleix l'ideal de Pitàgores d'intervals

harmònics. Segles després, a Roma, Neró va guanyar una competició d'organistes al circ. Després es va tocar a les corts musulmanes, Damasc, Còrdova... Després...segueixo?

Segueixi, segueixi...

El monjo Gerbert d'Aurillac, que després seria el Papa de l'any mil, Silvestre II, va portar un orgue de Còrdova al monestir català de Ripoll. I així va passar l'orgue a Europa.

I quan va entrar als temples?

Cap a l'any 1200: l'orgue va passar més temps fora de les esglésies catòliques del que fa que és dins, doncs. A les esglésies ortodoxes no hi ha entrat. I és veritat que la reverberació dels temples li va molt bé.

Què l'atreu més dels orgues?

Que és un instrument evolutiu, canvia a cada generació. El violí no ha variat, però l'orgue és un fidel mirall de cada època.

Expliqui-m'ho, això.

Si la llengua materna de l'orguener, el constructor de l'orgue, és el francès, l'italià, l'alemany o el català..., en tinc prou de sentir el seu orgue per saber-ho. Cada època i país impregna l'orgue i el seu so!

Qui ha estat el millor orguener?

Joan l'Aleman, cap al 1478. I els catalans del segle XVI. Fins que vaig arribar a Ma-

A l'església del Pi...

Vint menes de fustes, peces d'os, pell de be i vaca, aliatges d'estany i plom, ferro per a les soldadures, cartilags de conill per a les coles, estopa...: tots aquests materials manipula l'artesa Grenzing per construir orgues al seu taller, i de tot el món vénen a buscar-n'hi. Els millors organistes de l'orbe acudeixen al seu taller del Papiol per provar aquests meravellosos instruments. Grenzing és un home molt feliç amb el que fa, veig com vessa entusiasme pels porus. I com que no m'amaga la seva obsessió per finalitzar l'orgue de l'església del Pi, a Barcelona, suspès per manca de calers, ho dic: fem-ho possible, aprofitem que tenim aquí el millor orguener del món!

llorca i vaig escoltar certs orgues prodigiosos mallorquins...

Què tenen d'especial aquells orgues?

Eren antics i havien sobreviscut a les cremes de la Guerra Civil. Sonaven tan extraordinàriament que em vaig quedar a viure allà durant anys, per reparar-los i aprendre.

D'on li ve la seva passió pels orgues?

De nen no volia marxar de l'església per continuar escoltant l'orgue. A fora, el vent entre les branques dels roures vells em semblava el so d'un orgue... I als 16 anys vaig viatjar per tot Europa només per veure orgues. I em vaig presentar al taller del millor orguener d'Hamburg i li vaig dir: "Jo em quedo aquí!".

Quants orgues ha construït?

Tinc 220 fills, dels quals 79 són adoptats (reconstruïts): els altres han nascut del meu anhel d'abastar l'inabastable.

On els construeix?

Al meu taller del Papiol, i des d'allà viatgen arreu del món.

Citi'm algun dels que ha construït.

El de la catedral de Brussel·les, el de l'auditori de Niigata (Japó), els dels conservatori de Seül i París, el de la catedral de l'Almudena (Madrid), el del Palau de la Música, el de Castelló d'Empúries, el de la catedral de Mèxic...

Puc deduir que estic davant el millor orguener del món?

Acabo de construir l'orgue més gran mai fet a la península Ibèrica, amb 5.300 tubs: el més gran té 8 metres de longitud, el menor té 10 mil·límetres. Aquest orgue ja està a Radio France de París des de fa tres mesos, i incorpora innovacions com una consola elèctrica que sona a l'unison amb la mecànica, entre d'altres. Un gran col·lega orguener m'ha dit: "Jo no m'hi hauria atrevit!".

Què ha de tenir un orgue per ser molt bo?

N'hi ha prou d'observar les cares de la gent quan sona: si hi veig llàgrimes, l'orgue és bo! Els més antics emocionen més.

Ah, sí? Per què?

Per l'energia fenomenal que contenen, transmesa per l'orguener en la seva ànsia d'arribar a l'inabastable: la vida llavors era més dura i tot exigia més energia que avui, i això sona en l'orgue, se sent! Això és una realitat comuna a totes les obres artesanes o artístiques antigues.

Vostè pot fer orgues així?

Sí: aquest és el meu deure moral, el d'intentar-ho! I si en restauro un, respecto la seva essència: jo no sóc ningú.

I quin és ara el seu repte?

Acabar l'orgue de Santa Maria del Pi: amb menys volum projecta més so... Però està inacabat, no arriben diners: tant de bo pogués acabar-lo, tant de bo...!

Es jubilarà algun dia com a orguener?

Quan el lleó ha tastat la sang, ja no pot deixar de perseguir-la!

VÍCTOR-M. AMELA



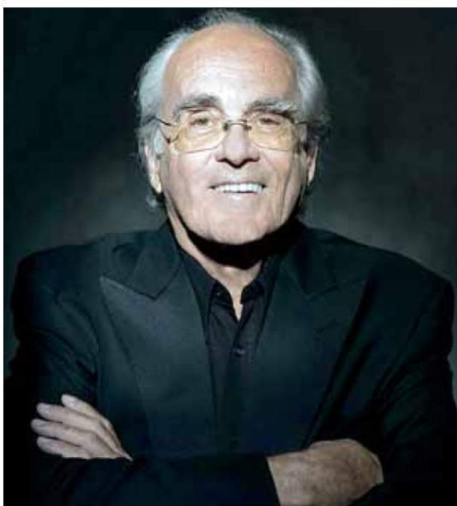
Dave Brubeck va inaugurar fa 50 anys el Festival de Jazz que, sota el patrocini de Voll-Damm, arrencarà el mes d'octubre com el més potent dels darrers anys

Mig segle de jazz

David Castillo
 BARCELONA

Després d'agrar i donar la paraula al representant de l'empresa Damm, que patrocina el 48è Festival Internacional de Jazz de Barcelona, el director de TheProject Tito Ramoneda va parlar del miracle que representa organitzar més de cent actes i concerts amb un pressupost d'un milió d'euros. A continuació, va anunciar que el festival concedirà la medalla d'or a la llegenda Jack DeJohnette —un dels bateries històrics de Miles Davis—, Ramoneda va destacar que “és un festival pensat pel públic de casa nostra, però de gran projecció internacional. Juguem a les grans lligues mundials dels festivals de jazz”. També va assegurar que el festival d'enguany era un dels “més potents dels darrers anys”.

La nòmina dels contractats per aquesta edició així ho confirma: Chucho Valdés & Joe Lovano Quintet, el trio format per l'esmentat Jack DeJohnette amb els fills dels no menys legendaris Coltrane i Garrison, Madeleine Peyroux, James Rhodes, Hiromi, Bill Frisell, James Vincent McMorrow, Robert Glasper, Barbara Hendricks, Michel Legrand, Asaf Avidan, Michael Nyman i Avishai Cohen dins d'una programació que es desplegarà per diferents espais de la ciutat i de Sant Cugat, com ara el parc del Centre del Poblenou —on es farà el primer d'octubre una sessió de dotze hores d'entrada lliure amb una bona representació de grups i el maridatge de restaurants de cuines del món—, el Palau de la Música Catalana, l'Auditori, el Conservatori



DeJohnette, al centre, amb els joves Coltrane i Garrison, rebirà la medalla d'or. A sota, Legrand i la cubana Daymé Arocena ■ ARXIU



del Liceu, la sala Luz de Gas, BARTS, la Font Màgica de Montjuïc, el Harlem Jazz Club, el Monvínic i el Silken Gran Havana Hotel, entre d'altres. A més,

es recupera el Festival Flamenc de Barcelona De Cajón!, en aquest cas amb col·laboració de la revista *Time Out*, que aquests dies ha passat a ser gratuït

ta i distribuïda en diferents punts de la ciutat.

Ramoneda va recordar que, tot i arribar només a la 48 edició —es va suspendre durant dos anys a la

dècada dels setanta—, fa cinquanta anys que “Dave Brubeck va posar les primeres notes del festival”, pel qual han passat les grans figures d'aquest es-

til, que alguns consideren d'un altre temps però que mou més de cinquanta mil espectadors de pagament i més de cent mil en les diferents activitats, que inclouen classes magistrals, sessions a la Filмотeca i la participació de nombroses restaurants i hotels.

En aquest sentit, el director artístic Joan Anton Cararach va accentuar “l'emocionant proposta de la Barbara Hendricks Monvínic Experience, que servirà d'homenatge al mític celler Vega Sicília, i la inclusió de nous espais dins del festival, com ara el Wittmore Club i Casa Bo-

Està previst que passin més de cinquanta mil persones pels cent actes programats

nay, que presentaran propostes enogastronòmiques al voltant de cada un dels músics que hi actuaran”. Cararach va voler posar èmfasi, així mateix, a debuts ben significatius, des de la jove cantant cubana Daymé Arocena fins a l'octogenari Michel Legrand, cèlebre compositor d'infinat de bandes sonores des de començament dels anys cinquanta, com ara la de les pel·lícules *Yentl* de Barbra Streisand i *Els paraigües de Chébourg* de Jacques Demy. Veterania i joventut, claus de la nova edició del Voll-Damm Festival. ■



► 1 Octubre, 2016

●●● música



LA VIRTUOSA DEL PIANO

No hay mejor concierto ni placer mayor que escuchar a la gran Martha Argerich interpretando en directo el *Quinteto para piano* de Schumann. Y eso solo es posible, a corto plazo al menos, si acudes el 5 de octubre al Palau de la Música Catalana. El programa también incluye obras de Bach y Brahms. Placer de dioses.

Entradas en palaumusica.cat

UNA VOZ PARA RECORDAR

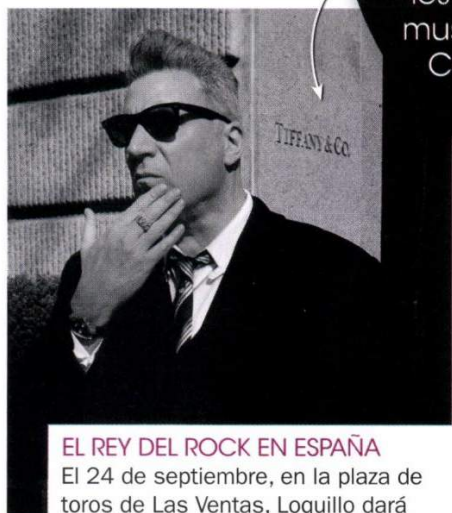
La cantante estadounidense Norah Jones, que el pasado mes de julio tuvo su segundo hijo, regresa a España el 18 de noviembre para dar un único concierto en nuestro país. Será en el Palacio Municipal de Congresos del Campo de las Naciones de Madrid. En él dará a conocer su nuevo disco, *Day Breaks*, en directo.

Entradas en livenation.es



Las citas que mejor suenan

Martha Argerich, Norah Jones, Loquillo y Passenger son los protagonistas de la agenda musical más exigente del otoño. Cada uno en su estilo, es un regalo poder disfrutar de sus directos.



EL REY DEL ROCK EN ESPAÑA

El 24 de septiembre, en la plaza de toros de Las Ventas, Loquillo dará el concierto más importante de su carrera. El evento se grabará en directo para su posterior edición en disco y DVD y te dará la oportunidad de repasar esos grandes éxitos que tantas veces hemos cantado.

Entradas Premium Rocker Ticket en loquillo.com/lasventas

ESTA VEZ NO VIENE SOLO

Passenger solo dará un concierto en España, en la sala Razzmatazz de Barcelona el 6 de noviembre. Eso sí, esta vez, dejará de lado el formato acústico para acompañarse de su banda y presentar *Young as the Morning Old as the Sea*, su último trabajo recién salido del estudio de grabación. Junto a los nuevos temas, tocará clásicos como *Let Her Go*, en un show muy especial.

Entradas en doctormusic.com



FOTOS: DANNY CLUNCH/GETTY IMAGES/D.R.



▶ 19 Septiembre, 2016

ALTRES ESCENARIS POSSIBLES

Migdia de ressaca i suor

El cotitzadíssim Marco Mezquida va actuar a la plaça de la Vila de Gràcia en 'L' hora del jazz'

NANDO CRUZ
BARCELONA

Una parella de noucatsats veu sortir del lavabo del bar Coruba de la plaça de la Vila de Gràcia el pianista Marco Mezquida. En si, això no és cap gran notícia. Excepte perquè és migdia i el dia abans a la nit l'havien vist actuar a La Pedrera. I perquè trobar-se dues vegades en 24 hores amb aquest menorquí de 29 anys és com trobar-se el Corre-camins en una parada del bus esperant el 39.

El primer semestre del 2016, Mezquida ha actuat més de 100 vegades i ha participat en una desena de gravacions. I ja té concerts tancats a un any vista. A Brusselles, Milà i Colònia. A Sòria, Cadis i Santander. Al Jamboree i al Palau de la Música. Per actuar sol, amb el trio de Giulia Valle o amb Chicuelo. Per tant, ¿què fa sortint d'un bar de Gràcia un diumenge al matí? ¿Que potser té el dia lliure?

No. A 20 metres de la porta del lavabo hi ha l'escenari. L'Associació de Músics de Jazz i Música Moderna de Catalunya organitza des de fa 26 anys el festival *L' hora del jazz*. Aquest any, la retallada de la subvenció ha limitat el programa a 11 concerts. Diversos són gratuïts



▶▶ Jazz al migdia ▶ El pianista, diumenge al migdia, a la plaça de la Vila de Gràcia.

El menorquí despunta com un dels pianistes amb més futur del país

i se celebren cada diumenge al migdia a la plaça de la Vila de Gràcia. A peu d'escenari Mezquida espera el contrabaixista Manel Fortià, amb qui ha gravat el disc *My old flame*. Un piano de cua Yamaha ocupa pràcticament la meitat de la modesta tar-

ma. Ja només hi falta ell.

Hi ha unes 200 cadires plegables al davant de l'escenari. El públic omple el flanc esquerre, i al dret només hi ha un espectador. Si això fos un combat de hip-hop, el guanyador seria MC Mezquida i MC Fortià no

passaria a la segona ronda. Però el motiu del desequilibri és tot un altre. Al flanc dret el sol pica fort i el flanc esquerre és a l'ombra. El duo planteja un repertori molt agradable a l'oïda, encara que ben sovint els seus dits reclamen vertigen i velocitat. No ho poden evitar. És part del joc.

Els clients de les terrasses potser no són conscients que estan sentint de fons un dels pianistes de jazz amb més futur del país. El públic assegut al davant de l'escenari, sí. Mentre Mezquida i Fortià juguen al voltant d'una peça colombiana, un noi de la cinquena fila mou el cap de dalt a baix, assentint de plaer. A primera fila s'hi asseu un matrimoni d'uns 80 anys. Ell és cec.

Els bancs són plens. Fa un matí esplèndid. El trànsit rodant és intens al centre de la plaça: bicicletes de dues i quatre rodes, patinets, patins... Una dona acosta la cadira de rodes de la seva vella mare a l'escenari. Mezquida hi fa tamborinar tres campanetes que pegen sobre el piano. Fortià frega un ram de petxines i cascavells contra les cordes del contrabaix. Dringadis i carrisquesjos. La música no és fàcil o difícil.

Suor i ulleres de sol

El sol treu el nas entre els edificis i es menja més i més terreny a l'ombra. El sol ja inunda l'escenari. Mezquida busca entre les teclades del piano un sender diferent mentre trasteja també amb uns picarols. Té l'esquena xopa i encara no s'ha tret les ulleres de sol. Un pare remulla el cap del seu fill a la font. Algunes senyores fan anar fort el ventall. Un veí surt al balcó d'un quart pis mentre es renta les dents i es queda allà encantat. Sis minuts amb el raspall a la boca.

Mentre Mezquida i Fortià reconstruïen partitures de Keith Jarrett i per a Charlie Haden, el públic ha reconstruït la plaça. Els espectadors més endarrerits han anat portant les cadires de la grada sol a la grada ombra. Hi ha més de 200 persones assegudes a babord. Si aquesta plaça fos un vaixell ja s'hauria escorat i enfonsat. A estribord només hi ha un espectador. Mentrestant, l'espai que ja no ocupen les cadires del concert ni les de les terrasses s'ha transformat en una pista circular de patinatge. Nens i nenes fan voltes i voltes al voltant de la torre del rellotge.

En menys d'una hora han passat tres camions de les escombraries, però avui la banda sonora l'han posat Mezquida i Fortià. «**És un plaer tocar al matí amb una mica de ressaca i suor**», confessa al seu auditori entusiasta i agraït. Abans d'anar-se'n improvisa un enginyós embarbussament: «**Les distribuïdores distribueixen els discos, però ni els músics ni el públic sabem on els distribueixen. Avui tenim la sort que no estiguin distribuïts. ¡Són tots aquí! ¡Junts!**» I assenyalava una paradeta deshidratada que desafia els últims rajos de sol de l'estiu. ■

► 17 Setembre, 2016



Una llegenda de la música

“Abans de morir ho vull haver provat tot”

Michel Legrand, compositor i pianista, actua al Festival de Jazz de Barcelona

ESTEBAN LINÉS
 Montargis
 Enviat especial



Als 84 anys, l'activitat que desplega Michel Legrand és literalment sorprenent. A més de ser un polifacètic i exitós creador de músiques de perfil divers (simfònica, clàssica, jazz, chanson, òpera, pop i, sobretot, de pel·lícules), la hiperactivitat l'ha portat al llarg de la seva existència a no estar-se aturat en cap moment. Autor d'unes 200 bandes sonores de pel·lícules, guanyador de tres Oscars en aquest apartat (*El cas Thomas Crown* que va dirigir Norman Jewison, *Estiu del 42* i *Yentl*), director de cinema, molt involucrat en la *nouvelle vague*, Legrand ha fet una amplíssima carrera com a compositor, arranjador i intèrpret de jazz, gènere en què ha treballat amb nombroses glòries (Miles Davis, Coltrane, Bill Evans, Ella Fitzgerald); ha exercit d'acompanyant, compositor i director musical d'estrelles d'altres àmbits (Maurice Chevalier, Henri Salvador, Charles Aznavour, Frank Sinatra, Jessye Norman, Barbra Streisand), i durant molts anys també ha estat cantant de la seva pròpia música. Entre altres coses.

També de sorprenent es pot qualificar el fet que no hagi actuat mai a Barcelona, cosa que la pròxima edició del Voll-Damm Festival de Jazz de Barcelona repararà l'11 de novembre (Palau de la Música). A la seva bonica residència ubicada a Montargis, Legrand rep *La Vanguardia* fent el que realment li agrada: treballar.

Es sorprenent que no hagi actuat mai a Barcelona, oi?

No, no hi vaig estar mai per feina, però vaig tenir durant deu anys una casa a Empuriabrava, i un vaixell. Molt agradable. De fet, crec que a Espanya només vaig actuar a Madrid, al seu Festival de Cinema, amb Claude Lelouch. Però estic molt content de fer-ho, cregui'm. Al concert de Barcelona hi vindré en format de trio i només tocarem les meves obres, coses per al cinema, peces de jazz que vaig escriure per a Ray Charles, Stan Getz o Miles Davis.

Amb Davis i també amb John Coltrane i Bill Evans va treballar quan vostè només tenia 26 anys al disc *Legrand jazz*. Com recorda aquells temps?

Vaser el meu primer disc americà. El 1954 havia gravat amb la Columbia a París l'àlbum *I love Paris* i va ser un grandíssim èxit, se'n van vendre vuit milions de còpies. Encara que no vaig veure res en con-

cepte de royalties, allò em va servir de trampolí, perquè aleshores estava treballant amb Maurice Chevalier a Nova York i em van cridar els de la Columbia per dir-me, crec que com a compensació, que fes el disc que volgués amb els músics que em vingués de gust. I vaig decidir gravar amb Miles Davis, Herbie Mann, Coltrane, Evans...

Com va ser el seu primer contacte amb Davis?

No ens coneixíem; em va convidar a casa seva. Vaig tocar una mica les orquestracions que havia preparat. Ja m'havien advertit els meus amics músics de Nova York que “Miles és una persona molt especial” i ja anava preparat. Va arribar, va escoltar, li va agradar, es va asseure i va començar a to-



EL PROGRAMA COMPLET DE FESTIVAL DE JAZZ

Ahir es va presentar el cartell complet de concerts i altres activitats de la 28a edició del Festival de Jazz de Barcelona. Ho van fer Tito Ramoneda, director de la promotora The Project, i Joan Anton Cararach, director artístic del cicle. A més dels noms que ja són coneguts, com Chucho Valdés & Joe Lovano Quintet, el trio Jack DeJohnette, Madeleine Peyroux, Michel Legrand o Michael Nyman, es va revelar que la medalla d'honor serà per a Jack DeJohnette, que el concert inaugural l'oferirà la llegendària forma-

ció Los Van Van el 20 d'octubre, que actuaran Roberto Fonseca i Sarah McKenzie, i que Barbara Hendricks oferirà un segon recital en homenatge al celler Vega Sicília. També es va explicar la jornada Jazz & Food (1 d'octubre), amb dotze hores de música i menjar exquisit, la col·laboració amb la Filmoteca de Catalunya, i la inclusió de cinc concerts del desaparegut festival De Cajón! El certamen oferirà en total 136 activitats, 103 de les quals són concerts. El pressupost és de gairebé un milió d'euros.



► 17 Septiembre, 2016



THE PROJECT

car. Des del primer tema va venir i em va preguntar si li agradava com tocava la meua música. Va ser un moment molt especial de felicitat. Vam ser amics i vam col·laborar fins a pràcticament la seva mort.

Una de les pel·lícules que més fama li va donar en aquells temps va ser *Els paraigües de Cherbourg*.

Havia fet anys enrere *Lola* amb Jacques Demy, a començaments dels seixanta, i un dia em truca per dir-me que ha escrit un guió, que el vol rodar en blanc i negre com *Lola*. M'envia el guió i el lleigeixo tres vegades, l'havia titulat *La fidelitat o els paraigües de Cherbourg*. Truco a en Jacques i li dic, "això és un musical", i ell diu que és en blanc i negre, una pel·lícula

A peu de piano. Si alguna imatge reflecteix el veritable Michel Legrand és la que ofereix en plena activitat creadora, ja sigui component, escrivint, assajant o interpretant. El seu currículum artístic es remunta a quan va estudiar al Conservatori de París a les ordres, entre d'altres, de Nadia Boulanger

seriosa. Un dia el vaig a veure, li toco la melodia i em diu que és formidable, que era un estil musical nou. En Jacques decideix reescriure la pel·lícula, i ho fa en un mes. Però vam buscar diners per finançar-la i no vam trobar ningú que volgués apostar pel projecte. Vam cridar una persona molt involucrada en la premsa cinematogràfica, i va aconseguir finançament d'una amiga. La pel·lícula es va fer precàriament, Catherine Deneuve no va cobrar res..., i ningú no la va voler distribuir. El nostre amic va collar els distribuïdors més importants que hi havia a París i es va acabar estrenant. Havia d'estar a la cartellera tres setmanes i va acabar estant-hi nou mesos.

En alguna faceta professional es troba vostè especialment a gust?

Quan vaig acabar el conservatori no sabia si volia ser compositor clàssic o de jazz, pianista clàssic o de jazz. No vaig voler triar, i per això m'he passat tota la meua vida fent de tot perquè no he volgut mai elegir. Vaig començar sent orquestrador els cinquanta, i al cap de deu anys no vaig poder més. I llavors va arribar la *nouvelle vague*, i vaig treballar amb tothom: Demy, Godard, Chabrol, Varda, Resnais. Tampoc no vaig poder més i me'n vaig anar als Estats Units per provar en el cinema americà. Els meus amics de la *nouvelle vague* em van dir que si era boig. Vaig descobrir i em vaig endinsar en el jazz, i així successivament. Si faig una cosa gaire temps ja no m'interessa. I he tingut la immensa fortuna que sempre he fet el que m'ha donat la gana, no vaig fer mai res que no volgués fer.

No està cansat, ara que té gairebé vuitanta-cinc anys?

Si no treballés, no sabria què fer en aquest fotut planeta. Abans de morir ho vull haver provat tot, amb o sense èxit, només per saber quina és la meua capacitat, fins on puc arribar: acabo de fer música per a una obra de ballet de dues hores i mitja, la setmana que ve gravo una peça amb orquestra simfònica, estic preparant una òpera amb el cineasta Jean-Jacques Annaud...●



LLEGIU UNA VERSIÓ MÉS ÀMPLIA
 DE L'ENTREVISTA AMB LEGRAND A
www.lavanguardia.com



Carme Forcadell va donar suport divendres en un acte d'entitats a Barcelona a l'exconseller Francesc Homs, que declararà demà davant el Suprem. MANOLO GARCÍA

De l'amenaça als fets: el curs judicial més calent per al procés

El 2017 començarà el judici pel 9-N i Forcadell s'enfronta a una inhabilitació

MARIONA FERRER I FORNELLAS
MADRID

Francesc Homs trepitjarà demà al matí el Tribunal Suprem acompanyat de bona part dels protagonistes del procés. Serà la primera declaració d'un curs que es preveu calent judicialment per a l'independentisme. Després de quatre anys sota l'amenaça del govern de Mariano Rajoy, finalment s'activa la via penal. Ho farà amb l'inici del judici pel 9-N, que serà, previsiblement, a principis de l'any que ve. I també amb la capacitat del Tribunal Constitucional (TC) de demanar la inhabilitació de la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, per desobediència. Si no ho resol, la fiscal general de l'Estat, Consuelo Madrigal, ja ha promès fer tot el que calgui per aturar el procés.

Judici pel 9-N

El TSJC rebutja els recursos de Mas, Ortega i Rigau

Si no hi ha cap tomb d'última hora, tant l'expresident de la Generalitat Artur Mas com l'exvicepresidenta Joana Ortega i l'exconsellera d'Ensenyament Irene Rigau seuran aquest curs al banc dels acusats del TSJC per presumptes delictes de desobediència, prevaricació i mal-

versació de fons públics. El tribunal ha de decidir encara quan fixa la data. Tot dependrà de com les parts allarguin la tramitació del 9-N. De moment el TSJC ja ha desestimat els recursos de Mas, Ortega i Rigau. Insisteix en la "conscient resistència" dels tres polítics a la prohibició del TC, mentre que el fiscal descarta penes de presó. El cas d'Homs va per separat al Suprem, ja que té la condició d'aforat com a diputat del Congrés, i s'enfronta a una inhabilitació. El tribunal madrileny va rebutjar la petició del jutge català de dur tota la causa junta. El govern de Mariano Rajoy obté així dos focus mediàtics.

Inhabilitació de Forcadell

L'Estat no té previst accelerar, per ara, la via penal

Si algú està a la diana aquest curs polític és Forcadell, que s'enfronta a una possible inhabilitació. De moment tant l'Estat com el TC han decidit allargar el tema. Consideren que prendre una mesura tan dràstica seria donar ales a l'independentisme i argumenten, a més, que primer cal que l'alt tribunal decideixi si té competències per convertir-se en una cort penal per frenar el procés. L'octubre de l'any passat va entrar en vigor una reforma express del PP perquè així sigui, però els magistrats estan dividits sobre quines són les se-

Previsió
El Govern dóna per fet que el TC inhabilitarà la presidenta del Parlament

ves verdaderes competències. Forcadell defensa que no ha violat la Constitució i que si va tirar endavant el ple de desconexió al juliol va ser en defensa de la "llibertat d'expressió". El Govern dóna per fet que la presidenta del Parlament acabarà inhabilitada i ja treballa en una resposta en funció del moment polític en què el TC prengui la decisió. No vol, de moment, ensenyar les cartes.

Conselleria d'Exteriors

El TC també aparca la decisió sobre el departament de Romeva

El Constitucional té sobre la taula un segon incident d'execució per incompliment de les seves sentències. Però si no té pressa amb el de Forcadell, amb aquest encara menys, ja que entra directament en conflicte amb les decisions que ha pres. El gener passat la Moncloa va demanar la suspensió de la conselleria d'Exteriors. Això va fer l'alt tribunal de manera automàtica. El conseller Raül Romeva, però, va continuar amb les seves tasques. L'únic que va fer va ser canviar el nom de la conselleria, d'Afers Exteriors a Afers i Relacions Institucionals i Exteriors i Transparència. Sorprenentment, el juny passat el TC va esmenar Rajoy i va decidir aixecar el veto a la conselleria. Només manté la suspensió del nom *exteriors*.

Investigació a Andorra

L'Estat s'enfronta a la justícia per la guerra bruta contra el procés

El procés traspasa fronteres. I per primera vegada la guerra bruta de l'Estat ha topat amb els tribunals. La justícia andorrana ja investiga la presumpta coacció que va exercir el govern espanyol sobre els directius de la Banca Privada d'Andorra (BPA) per filtrar informacions que perjudicuessin el procés sobiranista. Ho va decidir a finals d'agost el jutge Canòlich Mingorance un cop acabada la instrucció del cas BPA sobre presumptes il·legalitats de diversos directius de l'entitat. L'accionista majoritari del banc, Higinio Cierco, va denunciar pressions, amenaces i xantatge d'autoritats espanyoles perquè revelessin informació sobre Jordi Pujol i també per trobar alguna cosa que hi involucrés Mas, l'actual vicepresident, Oriol Junqueras, o familiars seus.

L'herència de CDC

Tot a punt per al judici del cas Palau, set anys després

Enmig dels fronts judicials pel procés, el nou PDC s'haurà d'enfrontar a l'herència més fosca de CDC. Set anys després que explotés l'escàndol, finalment només queda que l'Audiència Nacional fixi una data per a l'inici del judici pel cas del Palau de la Música. Haurà de decidir si passa davant o va al darrere del judici pel 9-N. I és que els dos casos comparteixen tant fiscals com lletrats. Sense anar més lluny, l'advocat d'Artur Mas és el mateix que el de CDC en el cas Palau. Quin procés començarà primer? Tot dependrà de com les parts allarguin la tramitació pel 9-N. El Govern calcula que el judici a Mas, Rigau i Ortega al TSJC serà a principis del 2017.



▶ 18 Septiembre, 2016

JACKSON BROWNE | Presenta la gira
"Song y Son" mañana junto a Raúl Rodríguez

"Mi público fue a ver esta gira a Nueva York sin saber qué era y le encantó"

"Tocamos mis canciones; la música está muy enraizada con los ritmos flamencos, pero no significa que sea flamenco"

Javier BLANCO

Jackson Browne, cantautor, figura clave en el mundo folk, rock y pop de la música americana, regresa a Oviedo tras un inolvidable concierto (suele comentar él mismo) en el teatro Campoamor en el año 2010 en compañía de David Lindley. Llega a San Mateo (mañana, 23.15 horas, plaza de la Catedral) con la gira "Song y Son", que comparte con Raúl Rodríguez.

—¿Cómo surgió esta gira y esta colaboración con Raúl Rodríguez?

—Raúl y yo somos amigos desde hace varios años. Nos conocimos cuando yo me uní a Kiko Veneno y a su banda en un concierto en Almería. Raúl era el guitarrista flamenco de la banda de Kiko. Tocamos juntos en el Palau de la Música de Barcelona con David Lindley y Tino di Geraldo. Siempre hemos disfrutado tocando juntos y cuando me invitó a tocar en el Festival de flamenco de Nueva York, a principios de año, yo fui muy feliz al unirme a él y a sus músicos. Ellos son tan buenos músicos como los puede haber en cualquier otro lugar, y es muy divertido pasar tiempo con ellos.

—Estos ambientes españoles, flamencos, han ampliado su universo sonoro o mantiene intacto su estilo.

—Sí, mi universo ha crecido al tocar con ellos. Es una buena forma de decirlo. Mi público vino a los conciertos de Nueva York sin saber qué esperar y le encantó.

—¿Y con qué se va a encontrar el público?

—En "Song y Son" tocamos mis canciones. La música está muy enraizada, tiene raíces en el estilo de las guitarras flamencas y en los ritmos flamencos, pero, por supuesto, esto no hace que sea flamenco.

—¿Cómo transcurre la sesión?

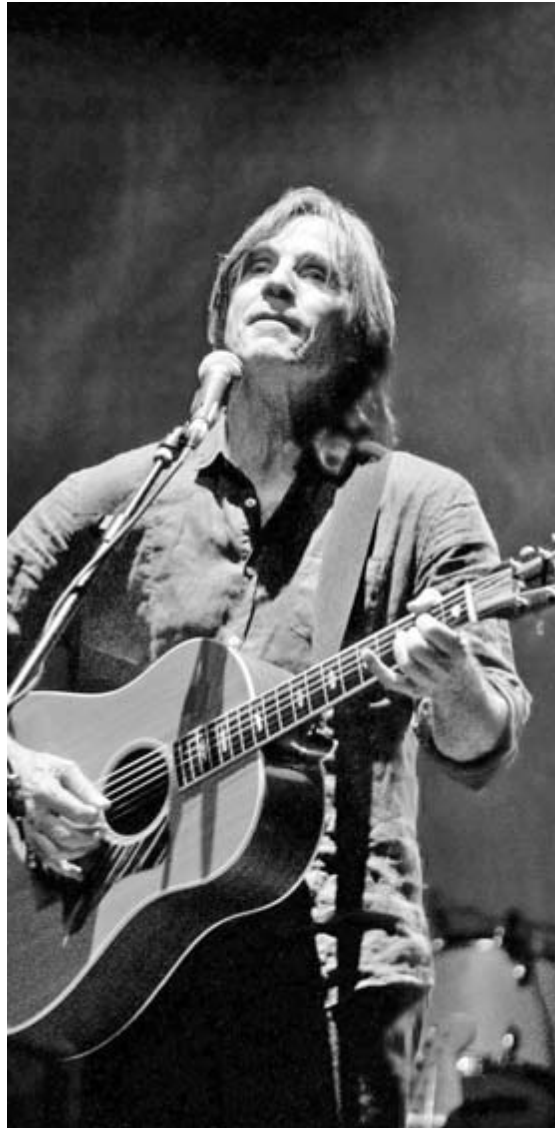
—Raúl comienza tocando canciones de su último disco, "Razón de Son". Yo me uno a él con una canción que grabamos en Haití cuando estuvimos los dos a principios de año para el Jacmel Song Summit, titulada "Let the rhythm lead". Y luego tocamos mis canciones.

—Canciones que ya son parte importante de la historia del folk/rock del siglo XX.

—Tengo muchas canciones y estamos tocando aquéllas que nos dan la oportunidad de unirnos musicalmente. Estamos tocando las conocidas, pero también algunos de mis mejores temas.

—Sus vínculos con España y especialmente con Asturias son muy sólidos, ¿a qué se debe tal conexión?

—Dos de mis mejores amigos, Béznar Arias y Tino di Geraldo, son de Asturias, así que he tenido la oportunidad de pasar tiempo en Avilés y en Oviedo también. He ido allí a fantásticas fiestas con Luz Casal, donde aprendí lo que es la comida asturiana, la sidra... Cuando traje a mis amigos Jonathan Wilson y la banda "Dawes" a España, Avilés fue una de



Jackson Browne. | RICARDO SOLÍS

“

De momento no hay planes para hacer un disco de dúos con Luz, pero ella ya cantó 'These days'

En el Campoamor hubo gran conexión con David Lindley, cuyas raíces celtas están presentes

las ciudades que nos dio la bienvenida más cálida.

—Ya que cita a Luz, ¿hay planes para hacer un disco a dúo con ella?

—No hay planes de hacer duetos con Luz, pero Luz cantó mi canción "These days" en Oviedo y en Barcelona, y justo dos días más tarde se unió a Raúl y a mí con esa canción en su festival en Boimorto, Galicia.

—Vuelve a Oviedo tras su concierto en el Campoamor en 2010, ¿qué sensación le quedó entonces?

—Recuerdo a un público muy cálido, un teatro muy bonito y también la gran conexión que tuvo la audiencia con David Lindley, cuyas raíces celtas están presentes en todo lo que toca. Lindley está también muy conectado con la música de África y del Medio Este. Él es un puente, como en España es "Razón de Son". Es el mismo tipo de puente. Y en "Song y Son" Raúl y yo estamos a medio camino.

► 18 Septiembre, 2016



Adéu a la feina per compte aliè?

Digitalització, externalitzacions i preferències generacionals pinten un futur freelance per als 'millennials'

Jordi Goula
Barcelona.



Resulta curiós veure cada mes –quan apareixen les estadístiques del mercat laboral– les crítiques que es fan en general a la poca importància que tenen els contractes indefinits i després escoltar persones que es dediquen a la captació de talent. Alguna cosa no quadra. Vegem-ne alguns exemples. “A nivell global, l'any 2020, el treballador fix amb un lloc per a tota la vida representarà un percentatge més petit de la massa laboral. En les entrevistes que duem a terme per a perfils digitals, comprovem com els *millennials* molt sovint no volen sentir a parlar d'un lloc de treball fix, volen una dedicació limitada per combinar amb altres activitats i feines, que formen part de la seva vida personal. Per això, el grup de treballadors que més està creixent és el dels *freelances*”, afirma Sylvia Taudien, CEO i fundadora d'Advantage Consultores & Indigital Advantage.

Abundant en aquesta apreciació, un recent informe d'Adecco, *El futur de la feina a Espanya*, es diu que, fins ara, les relacions laborals es basen en la formalització d'un contracte de treball, però que en el futur, “les relacions laborals també ampliaran el seu espectre com ja s'està començant a notar en fórmules tals com la subcontractació de funcions, la feina com a autònom i per projectes, *freelances* per a microprojectes des del núvol o el proveïment participatiu i altres formats d'innovació oberta...”.

El professor Simon Dolan, que dirigeix la càtedra *The Future of Work Chair* a Esade, es mostra taxatiu sobre això i assegura que “entrarem en l'era de la pluriocupació mutuant: constantment deixarem feines i ens n'incorporarem a noves; tindrem una cartera laboral per no dependre d'una sola empresa, i hi haurà incertesa. La feina del futur estarà marcada per la digitalització, la globalització i la virtualització.

ció. El teletreball és imparabla...”.

Però no només és això. Va un pas més enllà i afirma que “el paradigma bàsic és que passem de l'eficiència a l'eficàcia. L'eficiència s'aconseguirà amb robots a curt termini. Pel que fa a l'eficàcia, s'estima que l'any 2040 la intel·ligència artificial arribarà al mateix nivell dels humans i començarem a competir amb màquines”. Després de mostrar-se positiu malgrat tot, perquè “crearem llocs de treball que avui ni tan sols podem imaginar”, afirma que “al món de demà no farà falta sortir de casa per buscar feina, caldrà *crear feina*”. Aquest és el panorama, que li fa concloure que “s'està acabant l'època de la feina per compte d'altri”.

Són moments complicats, de canvi constant, per gestionar les plantilles. Per Jeroen Merchiers, responsable d'Airbnb per al sud d'Europa i Rússia, “les empreses tecnològiques tenen una manera de fer les coses que connecta més amb els *millennials*”. I adverteix les empreses tradicionals que “si no canvien la seva cultura ho tenen cru. El primer problema rau en els seus directius. Avui es necessiten líders, no caps; gent amb més imaginació que comandament”. Apunta que els joves “estaran en una empresa en la mesura que sentin que aprenen i aporten. Si no, se n'aniran. Saben que si no troben feina aquí poden anar a una altra part del món. L'esperit nòmada no és una exclusiva seva, però els *millennials* el porten en el seu ADN”.

No es pot perdre de vista tampoc que, segons un estudi dut a terme per la consultora Deloitte sobre els *millennials*, s'estima que el 2025 aquests representaran el 75% de la força laboral del món. Això, per descomptat, genera un problema addicional: el de la convivència. Segons Sylvia Taudien, “en l'actualitat ens trobem en una fase en la qual les quatre generacions cohabituen en l'entorn laboral i on la clau resideix en el *sharing*. Cal compartir coneixements i maneres de fer i s'ha de dur a terme de forma transversal. És a dir, dels *baby boomers* als *millennials* i viceversa”.

Joana Sánchez, presidenta d'Inesdi, Digital Business School, in-



KATJA ENSELING.

=====

Els joves prefereixen estar en una empresa en la mesura que senten que aporten i aprenen

sisteix en el sistema d'organització de la feina. “El sistema basat en l'ocupació per compte d'altri canviarà. Avui ja estem vivint un problema seriós d'encaix de professionals. A Inesdi, ens ve gent que ha acabat carreres universitàries però no està preparada per al mercat, s'ha de preparar en disciplines digitals...”. I prossegueix. “No hi ha prou talent digital. El *millennial* se centra en la feina que el satisfà. Estem envoltats de problemes. Per exemple, no s'ensenya a la gent a recuperar-se després d'un fracàs. I qui no accepta el fracàs, s'enfonsa. També hi ha molts *millennials* amb una excel·lent preparació universitària que no troben el seu lloc al mercat. No els han ensenyat a buscar-se la vida. Nosaltres els ensenyaem, sobretot, a no tenir por”. Taudien afegeix que “és molt fàcil ensenyar *marketing*, però molt més difícil ensenyar a mou-

re's en el mercat laboral”.

Les noves generacions manegen valors diferents. Merchiers, per exemple, diu que “a Airbnb tot hom té participació. Fa vuit anys teníem 3 persones i ara en som 2.500. Per cada lloc que es crea reben 200 candidats potencials. En la selecció hi ha la clau... i després en una intensa comunicació. No volem gent que vulgui estar amb nosaltres només per diners. Cada vegada són més els que entenen que l'èxit personal no es mesura només en diners...”.

Aquest és el panorama. Un gran canvi! Segur que tot anirà per aquest camí, però admetent les enormes diferències generacionals, em costa de veure com els *millennials* que no tinguin un “matlàs” familiar que els permeti obviar guanyar diners immediats, no hagin de cedir en el seu plantejament, encara que sigui en part ●

=====

Barcelona i els recursos humans

Joves, molt joves i emprenedors en un mercat global seran alguns dels protagonistes del 3r International HR Conference Barcelona que tindrà lloc al Palau de la Música el 7 d'octubre, organitzat per Advantage Consultores, i en què participaran, entre d'altres, els CEO més joves d'Espanya (Pangea) i Europa (Kiddcode)

Les claus per a la convivència generacional

● Per Gary P. Cormier, director de HR Consulting de la Universitat de Harvard, “els llocs de treball cada vegada tenen més empleats de diferents generacions. Una de les coses que han d'aprendre a fer els departaments de recursos humans és adaptar la manera que tenen d'adreçar-se als empleats en funció de la generació de la qual proveniu. Per exemple, el que és important per a una generació no ho és per a una altra”.

I recorda: “Quan vaig començar

a treballar, vivíem per a la feina, ara les noves generacions pensen a treballar per viure. La forma en què fan servir la tecnologia és molt diferent. Fins i tot aquí, a la Universitat de Harvard, les generacions més joves passen més temps a les xarxes socials que utilitzant el correu electrònic o el núvol. Per la qual cosa hi ha un canvi tecnològic molt gran, de la mateixa manera que hi ha un canvi en la manera d'arribar a ells. A més, volen buscar un *feedback* més important sobre el seu progrés en la feina o

que aquesta sigui més equilibrada”.

Finalment, adverteix que “361.000 nadons neixen al món cada dia, i l'any 2020 el 85% de la força laboral estarà formada per *millennials*, per la generació X i per la generació Z. Això afectarà el paper que tindrà recursos humans en el futur. És molt probable que recursos humans hagi de transformar-se per tenir una funció on el lloc de treball sigui més una experiència emocional i aspiracional”.



BARCELONA PROPERTY COMPANY

"El aumento de demanda inmobiliaria implicará una mayor profesionalización del mercado"

Claudio Hasbun, Adrian Gaskin y Federico Richardson, socios de BPC BARCELONA PROPERTY COMPANY

Barcelona Property Company empezó como una aventura de tres socios provenientes de diferentes partes del mundo que no se sentían identificados con la oferta que actualmente proveían las agencias inmobiliarias, porque, como explican, "se centran en su producto de cartera, en lugar de focalizar su atención en lo que busca el cliente. Pretendemos entonces, poder adecuarnos a los intereses que quiere el consumidor final, dando en el camino un trato exquisito y personalizado."

-¿Cuál es el perfil de sus clientes?

Principalmente internacionales, que llegan a Barcelona por su fama y se quedan enamorados con su gente, la comida, el clima y el "feeling" de una ciudad distinta.

Sabemos que muchos no hablan castellano, ni están familiarizados con las leyes locales, por lo que nuestro socio estratégico legal, Lequidy Law Boutique SLP, brinda el asesoramiento para hacer su instalación en un nuevo país mucho más sencillo y sin trabas. Pero



curiosamente, nuestros dos primeros proyectos, ubicados en el Mercat de la Boqueria (Les Rambles) y el otro al lado del Palau de la Música (El Born), fueron comprados por inversores españoles.

-Se comenta que el mercado inmobiliario está repuntado. ¿Es así? ¿Ha crecido la compra-venta de inmuebles respecto al año pasado?

Lo es, es algo innegable. Sin embargo tenemos que analizar cuidadosamente las cifras para no confundir al público en general. Durante los años de crisis se vivió un verdadero stop de la demanda, y ahora ha repuntado gracias al atractivo precio al que llegaron las viviendas en stock.

Ahora vemos que los precios empiezan a aumentar y esto principalmente en las principales ciudades del país, empujadas por la demanda internacional y un euro en mínimos históricos. Creemos que este crecimiento será

continuado pero implicará cada vez un mercado más profesionalizado, donde los clientes exigirán más por su dinero. Esto creará oportunidades para constructores, no tanto de viviendas nuevas sino en la rehabilitación.

-¿Qué perspectivas hay para el 2017?

Personalmente tenemos la idea de duplicar el negocio para poder ofrecer un abanico más amplio a nuestros clientes que incluyen edificios y reformas de calidad.

Además pensamos abrir un pequeño fondo de inversión donde demos entrada a muchos interesados en participar en proyectos inmobiliarios en Barcelona, beneficiándose de rentabilidades.

-¿Invertir en inmuebles en Barcelona ofrece una rentabilidad ya mismo o es una opción de futuro?

Pues no te vamos a mentir, puedes especular esperando que con un X dinero se convierta en mucho en poco tiempo, sin agregar ningún valor al inmueble. Probablemente te irá bien pero no es sostenible a largo plazo, porque seguirás estando pendiente de la suerte a tu alrededor.

Sin embargo, cuando piensas a largo plazo e inviertes con un buen asesor, sobre la zona, el tipo de inmueble, las calidades de la obra, la demanda, etc., te podemos asegurar que no será un problema tener una rentabilidad muy atractiva. En esto nosotros te podemos ayudar.

-¿Qué ofrecen además de compra-venta y alquiler? Háblennos de sus servicios de reformas de viviendas.

Barcelona Property Company ofrece una variedad de servicios, tal como pequeñas reformas hasta reformas integrales. Siempre respetamos lo antiguo, lo clásico de la arquitectura y lo mezclamos con elementos modernos; nos encanta rescatar los suelos hidráulicos, la vuelta catalana y lucir las vigas de madera que tanto caracteriza la arquitectura catalana. Además de reformas, proveemos a nuestros clientes un servicio de búsqueda de piso hecha a medida; hay clientes que necesitan una propiedad especial y nosotros queremos que ellos estén felices, por lo cual a través de network somos capaces de poder ejercer de Personal Shopper y satisfacer a muchos clientes con diferentes presupuestos y necesidades.

¿Cómo se podría evitar otra burbuja?

Los socios de BPC BARCELONA PROPERTY COMPANY creen que es imposible evitar otra burbuja "si se juntan los mismos ingredientes que nos condujeron a la crisis". Sin embargo, afirman que las entidades bancarias jugarán un rol primordial para no suceda, pues la concesión de créditos indiscriminadamente ocasionó que aumentara el precio por encima de su valor real y el resto ya es historia. "También estamos seguros", explican, "que no se volverá a construir obra nueva en zonas de poca demanda, confiando en tener algún comprador en el futuro, los grandes constructores y promotoras han aprendido la lección y cada vez más buscan la rentabilidad asegurada antes de aventurarse en millonarios proyectos".



barcelonapropertycompany.com
info@bcnprop.com

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Inici de temporada a tot gas

Redacció on 16 setembre, 2016 / 0 comments



© Antoni Bofill

PALAU 100. London Symphony Orchestra. Cor Jove de l'Orfeó Català (dir.: Esteve Nabona) i Orfeó Català (dir.: Simon Halsey), Erika Grimaldi, Violeta Urmana, Saimir Pirgu, Michele Pertusi. Dir.: Gianandrea Nosedà. *Requiem* de Giuseppe Verdi. **PALAU DE LA MÚSICA. 12 DE SETEMBRE DE 2016.**

Per Mercedes Conde Pons

Obrir temporada concertística amb un *Requiem* de Verdi implica el risc de semblar que s'han cremat tots els cartutxos abans d'hora. Però el cert és que, si bé aquesta obra té uns riscos evidents —per l'exigència de la partitura per a tots els intèrprets—, un gran èxit en l'execució pot comportar-ne una versió memorable. Per tant, si els astres es conjuguen i totes les fitxes encaixen en l'enorme trencaclosques que suposa el seu muntatge, un bon *Requiem* de Verdi és sinònim d'èxit i de record inesborrable, vet aquí l'impacte que aquesta música suscita als esperits... i a les oïdes!

Simon Halsey, flamant nou director dels cors (en plural) de l'Orfeó Català —en el detall, director de l'Orfeó Català i del Cor de Cambra del Palau— coneix perfectament les premisses vinculades a aquest mastodòntic *Requiem* de Verdi i va voler apostar fort en la presentació oficial en el càrrec. Halsey estarà vinculat al Palau de la Música Catalana durant els propers anys, on vol iniciar una nova etapa en la seva ja dilatada carrera en la primera divisió del món coral, i amb molts èxits a les espatlles. Com a bon veterà, és coneixedor de la matèria primera amb què treballa i no es va equivocar unint el cor gran, l'Orfeó Català, amb l'elasticitat i efervescència del cor jove, els quals, junts, van oferir una enorme i vibrant versió del *Requiem* de Verdi que va servir per inaugurar la temporada 2016-17 del cicle Palau 100.

Aquest primer concert del cicle Palau 100 és un clar exemple d'algunes de les premisses que defineixen la direcció artística d'aquest cicle i, en termes generals, la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música. En primer lloc, com ja ha quedat palès, la preponderància dels cors de la casa, que cada cop tenen més protagonisme, cosa que redunda en una millor atenció a les seves necessitats en el camí cap a l'excel·lència, però també en una més gran responsabilitat per part dels cantaires, que, com en aquest cas, van iniciar temporada literalment a tot gas. En segon lloc, la vinculació i col·laboració estreta amb grans orquestres i solistes internacionals, com és el cas de la London Symphony Orchestra, que tindrem el goig de rebre en el futur amb més assiduitat gràcies, en part, a la vinculació de Simon Halsey amb el cor de l'esmentada orquestra. En tercer lloc, la programació d'un repertori que no evita cap tipus de gènere i que flirteja tot sovint amb el gènere operístic (com ho evidencia el magnífic quartet solista d'aquest *Requiem*), tot convidant el públic assidu al Liceu a visitar, prou sovint, l'escenari modernista a tocar de la Via Laietana.



Gianandrea Nosedà entre Pablo Larraz, director assistent de l'Orfeó Català, i Simon Halsey. © Antoni Bofill

En el concert inaugural, que presentava un Palau ple de gom a gom, ja es van poder apreciar algunes de les aportacions que el nou director del cor està introduint per tal de continuar, *noblesse oblige*, la tasca duta a terme durant aquests darrers anys pel seu predecessor, Josep Vila i Casañas. D'entrada, cal valorar el gran entusiasme del cor, que en el seu format doblat (sumant, com dèiem, Cor Jove i Orfeó Català) responia al model de cor simfònic al qual està acostumat Halsey a Londres i a Berlín. Així doncs, és possible que aquest model es repeteixi en el futur i que, al capdavant, la base coral de l'Orfeó Català els propers anys s'incrementi. El cor va sonar dúctil i sòlid al llarg de tot el *Requiem*, sense signe de cansament malgrat l'extensa i fatigant partitura i responent amb gran precisió a les extremades peticions de dinàmiques de l'italià Gianandrea Nosedà, responsable de la conducció del concert. Nosedà, flegma italiana a la sang, va dirigir aquest *Requiem* amb l'ímpetu i apassionament mediterranis, en una versió gairebé frenètica però no per això mancada de profunditat espiritual. El ritme extenuant que va imprimir a la partitura tenia, com a contrapartida, l'avantatge de no esgotar les veus amb notes excessivament llargues, tot permetent als membres del cor d'arribar amb *fiato* suficient al final del concert.

Explosió sonora, Nosedà va buscar contínuament els extrems i, si bé el primer "*Dies irae*" va esclatar a les oïdes del públic, sobretot en contrast amb els extremats *pianissimi* de l'inici del *Requiem*, la interpretació dels números següents va oscil·lar entre un rang de dinàmiques ampli i equilibrat, molt *ad hoc* del to de cada moviment, buscant el *pathos* teatral d'aquest *Requiem*, en una versió, no per teatral, operística.



© Antoni Bofill

I en aquest apunt precís és on més es poden definir les virtuts d'aquesta versió magnífica. Perquè ni el cor va cantar com un cor d'òpera, i això va revertir en un so molt més pur, més directe i menys esborronat (parlem d'un cor amateur, de gran qualitat, però amateur al capdavant), ni els solistes van portar la seva interpretació al terreny afectat dels rols operístics. Amb un quartet solista de gran nivell, les veus que excel·liren van ser, sobretot, les de la mezzosoprano lituana Violeta Urmana, que sembla haver tornat als seus orígens, en un repertori i una tessitura que li és totalment escaient, i la del baix italià Michele Pertusi, de timbre noble i de gran rotunditat. Van complir de manera impecable amb les seves parts, tant el tenor albanès Saimir Pirgu com la soprano Erika Grimaldi, si bé les seves no són veus per a unes parts que requereixen un cos vocal que ambdós encara no tenen. I si bé no van mostrar signes de fatiga o d'excés de pressió, el cert és que seria millor que no excedissin els seus esforços en un repertori que encara els queda, per ara, una mica gran.

Després d'aquest satisfactori inici de temporada, ara és l'hora de seguir el treball de Simon Halsey al capdavant dels cors de l'Orfeó Català i veure si el director britànic aconsegueix els seus objectius tot mantenint el segell de cor nacional que porta l'Orfeó Català al seu nom.



Like

Tweet

Revista Musical Catalana © 2013 All Rights Reserved

Outspoken theme by Wpshower



El Binari – El Cronista Musical

INDEX CRÍTiques ACTUALITAT ENTREVISTES CAMBRA CD'S

RECITALS OBC ARXIU CONCERTS DVD ÒPERES PALAU 100

TEMPORADA DEL LICEU L'AUDITORI PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Concert inaugural del Palau de la Música

SEPTIEMBRE 15, 2016 PALAU 100 PALAU DE LA MÚSICA PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Temporada 2016-2017 de Palau 100

Dilluns, 12 de setembre de 2016



Giuseppe Verdi

– Messa da Requiem

Erika Grimaldi – soprano

Violeta Urmana – mezzosoprano

Saimir Pirgu – tenor

Michele Pertusi – baix

Orfeó Català (dir: Simon Halsey), Cor Jove de l'Orfeó Català (dir: Esteve Nabona)

London Symphony Orchestra

Gianandrea Noseda – director



La Messa da Requiem per a cor, veus solistes i orquestra de Giuseppe Verdi va ser estrenada el 22 de maig de 1874 a l'església San Marco de Milà amb Teresa Stolz, Maria Waldmann, Giuseppe Capponi, Arnando Maini, i sota la direcció del mateix compositor.

Després de l'èxit de la seva òpera Aida, Verdi es va retirar durant un llarg període de la composició operística. No es va retindre de compondre un altre tipus d'obres i la més important d'aquest període és la Messa da Requiem, normalment anomenada simplement Requiem.

Verdi pensava des de feia algun temps compondre'n una en col·laboració amb Gioachino Rossini, coneguda com la Missa de Rossini, i que la mort de Rossini el 1868 va impedir acabar-la.

Verdi va quedar molt impressionat per la mort del seu compatriota l'escriptor Alessandro Manzoni al 1873. Manzoni i Verdi estaven molt compromesos amb la unitat d'Itàlia duta a terme uns anys abans, compartint amb ell els valors del Risorgimento, la justícia i la llibertat. La seva mort va suposar una oportunitat per fer realitat el vell projecte de compondre una Messa da Requiem.

L'estrena la va fer coincidir amb el primer aniversari de la mort de Alessandro Manzoni. L'èxit de l'obra va ser immens i el compositor va haver de dirigir-ne una segona audició al Teatro alla Scala de Milà, que en va programar encara dues més dirigides pel jove mestre Franco Faccio.





Gran concert es el que va protagonitzar la inauguració de la Temporada 2016-2017 de Palau de la Música Catalana. Es va interpretar el fabulós Requiem de Giuseppe Verdi amb un gran nivell interpretatiu per part de tots els seus intèrpts.

La partitura de Verdi posseeix una gran dificultat tant tècnica com musical i que en mans dels músics va traspasar la dificultat i van passar a una interpretació personal i expressiva.

Amb la batuta de Gianandrea Noseda es va poder sentir la màgia de la comunicació entre els humans i la partitura, on el director des dels primers compasos va crear una atmosfera sensitiva, intimista, dramàtica, expressiva i profunda. Noseda domina la partitura a la perfecció on es va notar el sentit que li volia donar a cada frase musical, a cada expressió musical amb el text, a cada sospir musical i a cada moviment. Va passar del so més delicat al principi de la partitura com al més visceral i dramàtic com el Dies irae. Va ser un Requiem ple de sensibilitat, amb grans frasejos musicals, amb una gran unitat musical plena de dinàmiques i textures diferents, aprofitant al màxim les qualitats dels cors, l'orquestra i solistes, amb una gran força sonora sempre controlada i ben articulada i precisa, amb una direcció molt precisa i potent.

La London Symphony Orchestra va sonar amb un so brillant, potent i de gran qualitat amb una gran nivell tècnic on tots els seus músics van estar completament entregats a la música i al director, amb una gran resposta d'ells a les indicacions del mestre.



El quartet solista va ser de gran nivell on va destacar la homogenietat de les veus i del fraseig musical:

La soprano Erika Grimaldi va cantar amb una veu de preciós timbre amb una tècnica impecable i una gran expressivitat. Va tenir unes intervencions exquisides amb un final "Liberame" de gran nivell amb un control absolut de la seva veu on va poder dibuixar les frases amb elegància i musicalitat.

La mezzosoprano Violeta Urmana va cantar amb una veu esplèndida en tot moment, amb gran soltura i sentit dramàtic, amb un timbre ampolós de gran qualitat sonora i expressivitat. Va crear uns duets magnífics amb la soprano a el "Recordare" i "Agnus Dei" on les seves veus es van entrellçar a la perfecció on van jugar amb les dinàmiques i les sonoritats amb gran intel·ligència.

El tenor Saimir Pirgu va cantar amb un timbre fresc i expansiu, amb una molt bona musicalitat i expressivitat, però amb un abús del falset que no va acabar de concencer.

Michele Pertusi va cantar amb una gran seguretat vocal amb un timbre noble, amb un bon fraseig musical i expressivitat dramàtica.

En aquest concert debutava el nou director titular de l'Orfeó Català Simon Halsey, i el seu debut no va poder ser millor. La conjunció de l'Orfeó Català i del Cor Jove de l'Orfeó Català van fer unes intervencions de molt bon nivell tant vocal com musical. El Requiem de Verdi es bastant difícil vocalment per el cor per la seva dificultat tècnica i d'extensió vocal, on els Cors de l'Orfeó ho van solventar a la perfecció. Es va notar la gran feina prèvia dels seus directors Esteve Nabona, Pablo Larraz i Simon Halsey on es van preparar curosament tots els detalls de la partitura amb una perfecta afinació, un bon equilibri entre les veus, una bona dicció, un so compacte amb molta força i volum quan ho requeria, seguretat en els aguts, un so delicat i misteriós quan era adient i sempre amb bona qualitat sonora. La conjunció dels dos cors va donar un timbre més eteri i fresc per les veus del Cor Jove i que això li va donar un plus de personalitat a la interpretació.

Va ser una gran inauguració de Temporada del Palau de la Música Catalana amb una gran obra amb una brillant, sensible, emocionant i expressiva interpretació.



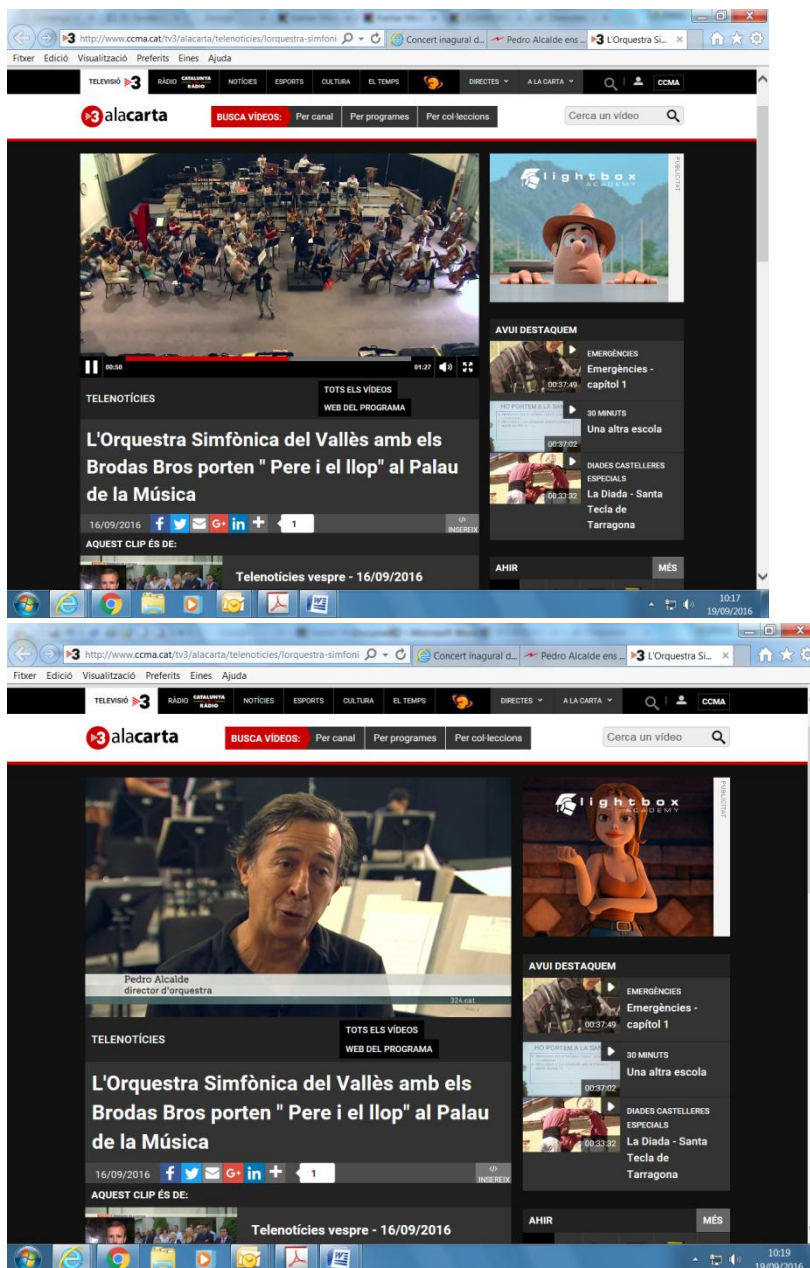
TV3-Telenotícies

16-9-2016

Reportatge assaig Simfònica del Vallès (a Sabadell) de *Pere i el llop*, amb Brodas Bros. Concert inaugural temporada 2016-17 Simfònics al Palau, 17 de setembre de 2016. Inclou declaracions de Lluç Fruitós, de Brodas Bros, i del director Pedro Alcalde.

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies/lorquestra-simfonica-del-valles-amb-els-brodas-bros-porten-pere-i-el-llop-al-palau-de-la-musica/video/5620234/>



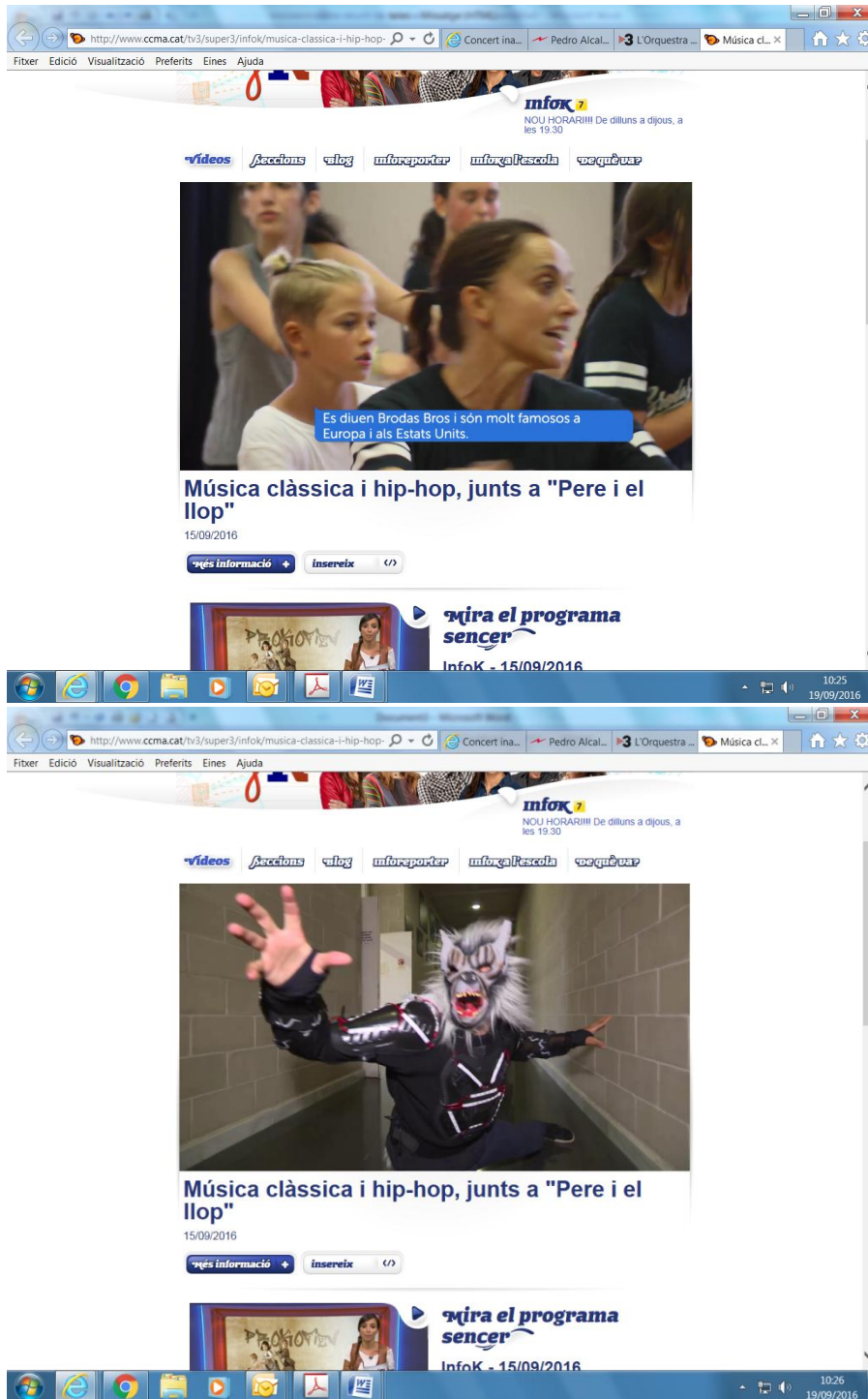
Info K-Club Súper 3

15-9-2016

Repotatge assaig de *Pere i el llop* de Brodas Bros. (Simfònics al Palau, 16-9-2016)

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/tv3/super3/infok/musica-classica-i-hip-hop-junts-a-pere-i-el-llop/video/5619973/>



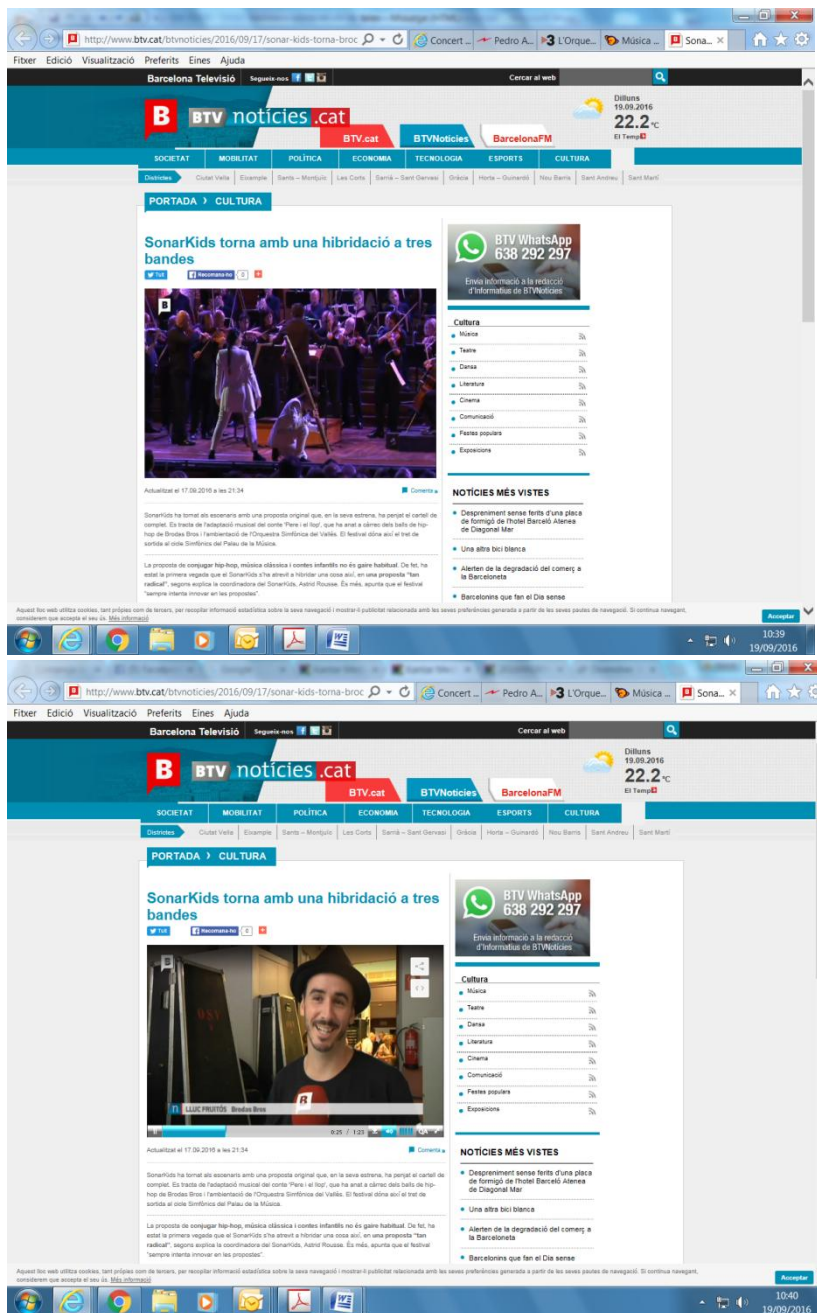
BTV Notícies

17-9-2016

Reportatge concert Pere i el llop amb Brodas Bros, Simfònics al Palau (17-9-2016).
Inclou declaracions de Lluç Fruitós (Brodas Bros), Òscar Lanuza (OSV) i Astrdi Rousse (SónarKids).

Enllaç:

<http://www.btv.cat/btvnoticies/2016/09/17/sonar-kids-torna-brodas-bros-palau-musica/>



Catalunya Música

14-9-2016

El director Pedro Alcalde explica el concert *Pere i el llop*, Simfònics al Palau, 17-9-2016.

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/catrado/alacarta/assaig-general/pedro-alcalde-ens-explica-el-nou-concert-familiar-de-lorquestra-simfonica-del-valles/audio/932708/>

The screenshot shows a web browser window displaying the Catalunya Música website. The address bar shows the URL: <http://www.ccma.cat/catrado/alacarta/assaig-general/pedro-alcalde-ens-explica-el-nou-concert-familiar-de-lorquestra-simfonica-del-valles/audio/932708/>. The website header includes the 'alacarta' logo and a search bar. The main content area features a large image of Pedro Alcalde in a radio studio, with the title 'Pedro Alcalde ens explica el nou concert familiar de l'Orquestra Simfònica del Vallès'. Below the title, it indicates the date '14/09/2016' and provides social media links. A brief description follows: 'Sentim el director Pedro Alcalde, que ens explica el nou concert de l'Orquestra Simfònica del Vallès, en què interpretaran l'obra "Pere i el llop", de Serguei Prokófiev, amb la companyia de Brodæ Bros i Lluç Fruïtós'. The right sidebar contains a 'PODCAST' section with a 'SEGUEIX-NOS' button and social media icons, and an 'ARA FEM' section listing various radio programs. The bottom section, 'MÉS ÀUDIOS DEL PROGRAMA', displays a grid of audio clips with their respective titles and durations. The browser's taskbar at the bottom shows the system clock as 10:46 on 19/09/2016.

REVISTA MUSICAL CATALANA

Actualitat, Simfònic, Temporades i festivals

Comença la temporada 2016-17 del cicle Simfònics al Palau que protagonitza l'Orquestra Simfònica del Vallès

Redacció on 16 setembre, 2016 / 0 comments



Imatge de promoció del concert "Pere i el llop amb Brodas Bros". © Pig-Studio

El conte musical *Pere i el llop* de Prokófiev, una proposta adreçada a tots els públics, obre el cicle aquest dissabte, 17 de setembre.

Demà dissabte, 17 de setembre (19 h), tindrà lloc el concert inaugural de la 21a temporada del cicle Simfònics al Palau, protagonitzat per l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) al Palau de la Música Catalana, centrat en el conte musical *Pere i el llop* de Serguei Prokófiev. Sota la batuta del compositor i director d'orquestra Pedro Alcalde, el concert està concebut com un viatge per una selecció de contes musicats i serà narrat i coreografiat íntegrament per la companyia de *hip-hop* i cultura urbana Brodas Bros. A més de *Pere i el llop*, una de les obres més populars del repertori, el programa també inclou la *Marxa en Si bemoll* d'aquest compositor i una sèrie de peces infantils de la suite *Mare Oca* (*Ma mère l'Oye: 5 pièces enfantines*), obra musical del pianista i compositor francès Maurice Ravel. Es tracta, doncs, d'un concert familiar, adreçat a tots els públics, i amb la col·laboració de SónarKids.



Imatge de l'acte de presentació de la temporada, celebrat a la Sala d'Assaig de l'Orfeó Català, al Palau de la Música Catalana, el dimecres 15 de setembre passat. © Palau de la Música Catalana

Així, el cicle, en coproducció amb la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana, enguany continua apostant per apropar la música clàssica a nous públics i innovar en formats escènics. Un camí amb resposta molt favorable del públic, que va arribar a la xifra rècord de 18.218 assistents la darrera temporada, amb una mitjana de 1.401 espectadors per concert, o sigui una ocupació del 70% i en dos casos amb les entrades exhaurides (els programes sobre *Carmina Burana* i el titulat "*Star Wars* i grans cors de cinema"). En l'acte de presentació de la temporada, celebrat al Palau de la Música Catalana dimecres passat, Jordi Cos, president de l'Orquestra Simfònica del Vallès, va manifestar que "*és un autèntic plaer tocar en una de les sales més meravelloses del món*" i va voler destacar que "*darrere l'èxit*" d'aquests resultats positius "*hi ha les persones; sobretot els abonats per la seva confiança, els músics, Rubén Gimeno, la gent del Palau i l'equip de gestió de l'orquestra*". Per la seva banda, Mariona Carulla, presidenta de la Fundació OC-PMC, també va felicitar l'OSV per "*l'èxit de públic la temporada passada*" i l'equip artístic de l'orquestra "*pels seus programes i propostes*", en constant innovació.



Víctor Pablo Pérez

La temporada 2016-17 de l'OSV al Palau de la Música presenta **dotze concerts** més un d'extraordinari, amb obres del gran repertori simfònic al costat d'obres simfonicorals, en col·laboració amb formacions corals del territori i festivals consolidats del país, a més d'una línia que ja s'ha començat a explorar els darrers anys: la música de cinema.

Les cites destacades del cicle inclouen el programa "La *Quarta* de Mahler" (15/10/16), sota la direcció de Víctor Pablo Pérez, principal director convidat de l'orquestra. A banda d'aquest monument sonor mahlerià, el concert, que s'inscriu dins el Festival de Música Polonesa, també inclou *Tres obres en estil antic* i *Cançons de la princesa d'un conte de fades*, dels compositors polonesos H. Gorecki i K. Szymanowski, respectivament, amb la participació de la soprano també polonesa Iwona Sobotka.

Víctor Pablo Pérez tornarà a dirigir la formació en el programa "La *Novena* de Beethoven" (22/04/17), obra emblemàtica del compositor alemany que l'OSV té previst oferir cada any fins al 2024 (bicentenari de l'estrena). Hi intervindran el Cor de Cambra de l'Auditori Enric Granados de Lleida i el Cor Madrigal, a més de solistes vocals i el pianista Ren Ziming, guanyador del Concurs Ricard Viñes de Lleida.



Michael Feinstein

Cal destacar també la participació per quart any consecutiu en el Voll Damm Festival Internacional de Jazz de Barcelona; en aquesta 48a edició amb el programa “Michael Feinstein canta Sinatra” (19/11/16), un concert inèdit en què el *crooner* nord-americà Michael Feinstein, que debuta a l'Estat espanyol, oferirà estàndards de Frank Sinatra amb l'OSV. El programa es complementa amb *Rodeo* de Copland i música de cinema amb la suite *On the town* de Bernstein.



Cor de Noies de l'Orfeó Català. © Antoni Bofill

L'OSV, doncs, aposta per la música de cinema, un àmbit en què oferirà més propostes. “*Els planetes i Star Trek*” (21/01/17), amb la col·laboració del Cor de Noies de l'Orfeó Català en l'obra de Holst. Un programa impactant, amb certa dosi de psicodèlia i amb una solista convidada de luxe, Lydia Kavina, una de les millors solistes de theremin i deixeble de Leon Theremin, inventor d'aquest singular instrument. Kavina interpretarà la *Suite Ed Wood* de Howard Shore, i *Star Trek: first contact* de Jerry Goldsmith, tot commemorant el 50è aniversari de creació de l'univers Star Trek.

La Simfònica també recupera, com a concert extraordinari, el programa que ja va presentar amb gran èxit fa dos anys al Palau de la Música Catalana: “John Williams i els immortals del cinema” (01/12/16), dirigit per qui ha estat titular de l'OSV els darrers set anys, Rubén Gimeno. “*Volem reivindicar la música cinematogràfica a les sales de concerts*”, diu Jordi Cos, “*una música amb estil propi*”. Hi tornaran a col·laborar els actors de doblatge Salvador Vidal i Mercè Montalà, que posen veu als diversos actors de les pel·lícules de les quals s'interpreta la partitura, i que diuen sentir-se “*entusiasmats*” de repetir l'experiència.



Pedro Alcalde

Una altra proposta en aquesta línia serà el concert que clausurarà la temporada, "*La bella dorment + Vertigo*", dirigit novament per Pedro Alcalde (03/06/17). "*Lirisme portat a la màxima expressió*", afirma Jordi Cos, en què es podrà comprovar la connexió entre *Liebestod* (de *Tristan und Isolde*) de Wagner i la *Suite de Vertigo* de Bernard Herrmann, un compositor "*per reivindicar*", autor de la banda sonora d'algunes de les pel·lícules més emblemàtiques d'Alfred Hitchcock.



Arthur Post

Enguany també torna el tradicional "Festival de valsos i danses", conduït aquesta vegada pel director d'orquestra nord-americà fincat a Catalunya Arthur Post (17/12/16). S'hi presentarà un repertori ben diferent dels darrers anys, amb polques, masurques i altres peces d'autors d'arreu del món poc habituals en aquest tipus de concert. Serà una "*véritable festa internacional*", en què tampoc no faltaran les peces tradicionals de la família Strauss. La soprano catalana Sara Blanch posarà la veu solista en aquesta cita nadalenca imprescindible.



Fazil Say

El cicle es completa amb la col·laboració de figures nacionals i internacionals, amb la voluntat de continuar experimentant en formats. Així, l'OSV presenta el concert "La Quarta de Txaikovski" (11/03/17), amb Lucas Macías, un dels més reconeguts oboistes del país, que dirigirà des del faristol. En el concert "El piano de Fazil Say", aquest pianista turc interpretarà la seva obra *Silence of Anatolia*, així com el *Concert per a piano núm. 23* de Mozart, sota la batuta de Rubén Gimeno (04/02/17). Per la seva banda, James Ross, director titular de la Simfònica a partir del setembre del 2017, dirigirà dos concerts aquesta temporada. El primer serà el programa "Concert per a piano de Chopin" (25/03/17), amb el pianista Iván Martín. Un concert amb el qual es presentarà la culminació de l'obra social de l'OSV, amb el projecte Mosaico de Sonidos, per a la integració de col·lectius amb discapacitat intel·lectual, amb la col·laboració de l'AEOS (Asociación Española de Orquestas Simfónicas). Dins el projecte es podrà sentir l'obra *La flor más grande del mundo*, del polifacètic artista Emilio Aragón. També s'hi interpretarà l'*Stabat Mater* de Salvador Brotons (compositor convidat de la temporada 2016-17 del Palau de la Música) amb el Cor de Noies de l'Orfeó Català i l'ARSinNOVA Cor de Cambra. Buia Reixach, directora del Cor de Noies, que qualifica l'obra de Brotons de "magnífica", apunta que per al cor suposarà un treball "interessant", ja que tindrà l'oportunitat de cantar al costat de veus masculines i mixtes.



Imatge de l'Orquestra Simfònica del Vallès, amb Rubén Gimeno al podi

El segon concert que dirigirà Ross, titulat "Pompa britànica" (20/05/17), serà una selecció d'obres del compositor anglès Edward Elgar i també inclou obres de Bruch i Haydn. Finalment, aquesta temporada, en el concert final de gira de Setmana Santa, l'OSV proposa la *Missa de Glòria* de Puccini (08/04/17), que realitzarà sota la batuta del mestre Xavier Puig i amb la participació de diferents cors del territori. Es tracta d'una "obra atractiva per descobrir el Puccini no operístic, una obra que va compondre de molt jove", explica Jordi Cos. L'OSV portarà aquesta obra en gira per Catalunya. També cal destacar la imatge gràfica que ofereix l'OSV enguany, realitzada per **Paco Amate-PIG Studio**.

Més informació i venda d'entrades a: www.osvalles.com i www.palaumusica.cat.



Like 6

Tweet

► 18 Septiembre, 2016



ANA JIMÉNEZ



TELEVISIÓ RÀDIO NOTÍCIES ESPORTS CULTURA EL TEMPS DIRECTES A LA CARTA CCMA

Notícies

Societat Política Món Economia Tecnologia Cultura Anàlisi Comarques Més



BARCELONA

"Carmela", l'escultura de Jaume Plensa, continuarà davant del Palau de la Música fins al 29 d'octubre

L'Ajuntament i l'artista negocien perquè l'obra es quedi definitivament a Barcelona

Redacció 18 Set 2016 - 14.47



6

00:01:40

L'obra de Jaume Plensa "Carmela" es va instal·lar davant del Palau de la Música a començaments del mes d'abril i formava part d'una exposició temporal: havia de marxar aquest diumenge, 18 de setembre. Però veïns i visitants no volen prescindir ara d'aquesta imponent escultura de ferro fos i quatre metres i mig d'altura. Volen que es quedi per sempre a la plaça de Lluís Millet.



Plensa, oblidat per les institucions, però reivindicat pels barcelonins. Mireia Udina, una veïna de Ciutat Vella, ha recollit 1.600 firmes per demanar que l'obra es quedi definitivament a Barcelona.

AVUI ÉS NOTÍCIA



Jordi Jané, sobre l'explosió a Premià de Mar: "Estan obertes totes les hipòtesis"



Homs declara avui davant del Suprem pel 9-N



Nou cop a la política migratòria d'Angela Merkel a les eleccions de Berlín

EL MÉS VIST

- 1 Un mort i 17 ferits en una explosió en un edifici del centre de Premià de Mar
- 2 Sense viatge d'estudis perquè el capità els reclama l'autorització dels pares
- 3 Troben els cossos esquarterats d'un matrimoni i dos menors a Guadalajara
- 4 Un mort i dos ferits quan un tot terreny ha sortit de la via a Breda
- 5 Castellfollit de la Roca exhibeix el catamarà del seu famós veí, el Pepe

SONS DEL DIA

La pressió ha tingut fruits. L'Ajuntament de Barcelona i Plensa han començat a negociar-ho. El consistori ha anunciat que, de moment, es quedarà davant del Palau fins al 29 d'octubre. Fins aleshores continuaran negociant. Tampoc es descarta que l'artista cedeixi una altra obra.

L'Ajuntament de Barcelona és conscient que, tard o d'hora, "Carmela" acabarà marxant perquè l'obra està compromesa amb una ciutat dels Estats Units. Tenen l'esperança, però, que sigui un viatge d'anada i tornada.



La Diada de la gent

García-Margallo diu
que és pitjor el
sobirisme que un
atac terrorista



Missatge del president
Cedex Guindament



6

VÍDEOS RELACIONATS



**Barcelona lluita per conservar
l'escultura de Plensa a Ciutat
Vella**



[Contacta amb el Servei d'Atenció a l'Audiència](#) [Avís legal](#)

© Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, SA



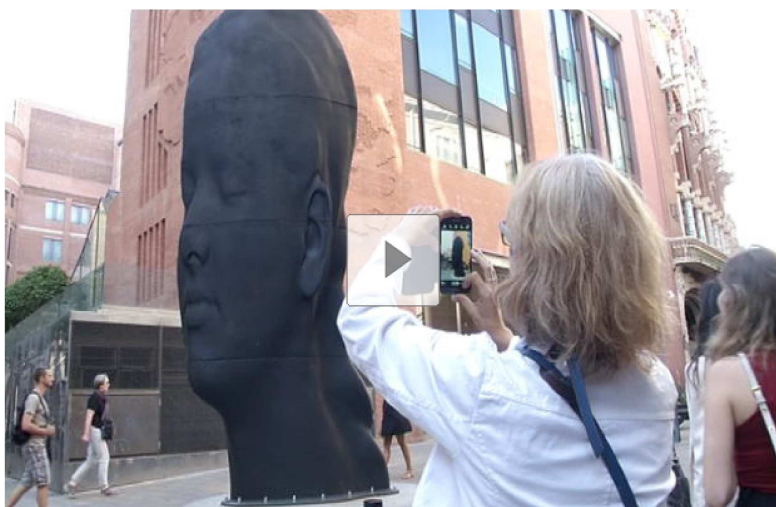
PORTADA

CULTURA

Converses entre l'Ajuntament i Jaume Plensa perquè l'escultura 'Carmela' es quedi

Tuit

Recomana-ho { 166 }



Actualitzat el 17.09.2016 a les 17:38 **Sílvia Gutiérrez / Mar Sabé**

[Comenta](#)

L'Ajuntament ha iniciat converses amb l'artista Jaume Plensa perquè l'escultura 'Carmela' continuï davant del Palau de la Música. La data límit per arribar a un acord és el 29 d'octubre i mentre durin les negociacions la peça no es mourà de lloc. L'escultura es va instal·lar com a part d'una exposició a l'abril i els veïns de Sant Pere van iniciar una campanya perquè s'hi quedés.

La 'Carmela' es va instal·lar a l'abril a l'exterior del Palau com a part d'una [exposició temporal](#) de quatre escultures de gran format. L'èxit i la bona acceptació van fer que un grup de veïns iniciés una [campanya a través de Change.org](#) per conservar-la a la plaça de Lluís Millet.

Ara el consistori ha confirmat que està negociant amb Jaume Plensa perquè una escultura de l'artista **passi a formar part del patrimoni de la ciutat** de manera definitiva. De moment, la voluntat de l'artista i del govern municipal és que sigui la 'Carmela', però no serà fàcil. **La peça està compromesa amb una ciutat dels Estats Units.**

Per això, el tinent d'alcalde de Cultura, Jaume Collboni, només ha estat taxatiu a l'hora d'afirmar que **"Barcelona ha de tenir una obra de Jaume Plensa"** perquè és un dels nostres creadors més importants. De fet, la 'Carmela' és l'única escultura recent de l'artista que hi ha als carrers de la ciutat.

Veïns satisfets

Les converses s'allargaran com a molt un mes i mig, i fins aleshores, l'escultura no es retirarà. Una decisió que celebra la Mireia Udina, la veïna que ha liderat la campanya per conservar-la al barri. **"Ens fa molta il·lusió que el govern municipal ens hagi escoltat"**, ha confessat, i ha qualificat la notícia d'excel·lent.

Transcripció del vídeo

Tuit

Recomana-ho { 166 }

[Envia la notícia](#)

[Notifica un error](#)

Notícies relacionades

Els veïns mantenen activa la campanya perquè la 'Carmela' es quedi a Sant Pere Més Alt

Els veïns s'organitzen per reclamar que la 'Carmela' de Jaume Plensa s'hi quedi

Veïns i comerciants volen que les escultures de Plensa es quedin al Palau

Jaume Plensa exposa quatre escultures al Palau de la Música Catalana

A la Galeria Marc Domènech com para Magnell, Melotti i Miró

Aquí recopila informació estadística sobre la seva navegació i mostrar-li publicitat relacionada amb les seves preferències generada a partir de les seves pautas de navegació. Si continua navegant, considerem que accepta el seu ús. [Més informació](#)



Cultura

- Música [RSS](#)
- Teatre [RSS](#)
- Dansa [RSS](#)
- Literatura [RSS](#)
- Cinema [RSS](#)
- Comunicació [RSS](#)
- Festes populars [RSS](#)
- Exposicions [RSS](#)

NOTÍCIES MÉS VISTES

Despreniment sense ferits d'una placa de formigó de l'hotel Barceló Atenea de Diagonal Mar

Una altra bici blanca

Alerten de la degradació del comerç a la Barceloneta

Barcelonins que fan el Dia sense Cotxes tot l'any

Les línies de Bus del Barri tornen a circular cada dia, diumenges i festius inclosos

Acceptar